

The book is owned by Anonymous

Typed to Word Document by ฤๅ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

**This PDF file is intended for educational purpose and private use only.
Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por
Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.**

พล นิกร กิมหงวน

หมัดมรณะ

ป.อินทรปาลิต

"ปอนเตี้ยก" สีไข่ไก่ใหม่เอี่ยมคันหนึ่งกลานเข้ามาในบ้าน "พัชราภรณ์" อย่างเข้มซำผู้ที่แต่ง
สากลชุดสีขาวนั่งอยู่ตอนหลังรถตามลำพังลักษณะท่าทางบอกว่าเป็นชาวจีนและเป็นอาเสีย ถูกละ เขาคือ นางเพ่ง
อัน นักรุกิจซันเยี่ยม มีอิทธิพลในวงการค้า และมั่งเงินไม่ยิ่งหย่อนกว่าเสียกิมหงวนของเราทำไฉนนักอาเสียเพ่งอัน
เป็นเพื่อนเกลอของกิมหงวนนั่นเอง กังต่อกังเป็นเพื่อนกันเดียวกับเตี้ยก็ก็เป็นเพื่อนกัน ตกมาถึงชั้นลูกก็เป็น
เพื่อนกันอีกเสียหงวนกับเสียเพ่งอันมีการติดต่อกันในทางการค้าเสมอ

ปอนเตี้ยกคันงามแล่นมาหยุดหน้าตึกใหญ่ ในเวลาเดียวกันเจ้าแห้วเดินออกมาต้อนรับ โดยเข้าใจว่าเป็น
แขกของท่านเจ้าคุณหรือคุณหญิงประสิทธิ์ฯ แต่แล้วเจ้าแห้วก็ทำหน้าต๋นๆ เพราะเขาไม่เคยเห็นอาเสียหนุ่มผู้นี้
มาแต่ก่อนเลย

เศรษฐีใหญ่แห่งลำเพ็ง ก้าวลงมาจากตอนหลังรถด้วยการสำรวจกิริยามารยาท

"รับประทานคุณต้องการพบใครขอรับ"

นายเพ่งอันยิ้มแบบเศรษฐี คือทำหน้าต๋นๆ อยู่แล้วกระดกมุมปากข้างขวาขึ้น

"เสียหงวนอยู่ไหม?"

เจ้าแห้วขมวดคิ้วขม

"อาเสียหรือครับ รับประทานเมื่อเช้านี้หรือนี่ครับ"

เสียเพ่งอันหยุดยิ้มทันที

"ไม่ใช่ ฉันหมายถึงเวลานี้"

"อ้อ รับประทานอยู่ครับ กำลังรับประทานสัวมอยู่ข้างบน"

นายเพ่งอันสะดุ้งเฮือก

"เดี๋ยว ๆ ๆ แก้วยังงั้นนะ เจ้าหงวนกำลังรับประทานสัวม....ไม่มีอะไรที่เขาควรจะกินอีกแล้วหรือ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทาน ผมพูดคำว่ารับประทานจนติดปากเสียแล้วละครับ อาเสียกำลังสัวมครับ ไม่ใช่กำลัง
รับประทานสัวม"

แขกของกิมหงวนถอนหายใจโล่งอก เจ้าแห้วพาขึ้นบันไดตึกเข้าไปในห้องรับแขกอันหรูหรา ของ
บ้าน"พัชราภรณ์" แล้วเชิญให้นายเพ่งอันนั่งที่เก้าอี้วนมตัวหนึ่ง

"ประทานโทษ รับประทานคุณคือใครครับ ผมจะได้ไปเรียนอาเสียได้ถูกต้อง"

นายเพ่งอันยิ้มเล็กน้อย

"ฉัน.....นายเพ่งอัน แซ่หว่าง ฉันเป็นเพื่อนกับเสียหงวน ไปบอกเขาเถอะว่าฉันมาเยี่ยม และอยากจะมา
ปรึกษาหารืออะไรด้วย"

เจ้าแห้วยิ้มกระเรียกระราด ภูมือทั้งสองข้างไปมา

"รับประทานไม่มีการทียบเป็นสินน้ำใจบ้างเลยหรือครับ"

เศรษฐีหนุ่มหัวเราะก๊าก

"อ้อ ได้ซิน้องชาย" พูดยบเขาก็ล้วงกระเป๋าใน เสื้อสากลหีบของหนังจะเชือกออกมาเปิดออก ส่ง
ธนบัตรใบละร้อยบาทให้เจ้าแห้ว ๑ ฉบับ "เฮ้อ..อ้าวให้ลื้อ สำคัญจริงนะ ทวงค่าที่ปราวกับว่านี่เป็นอเมริกา"

เจ้าแห้วยกมือไหว้ รับธนบัตรมาถือแล้วหัวเราะ

"รับประทานผมไปเป็นบอยอยู่ที่อเมริกาจนนิสัยเสียครับ ง่า...รับประทานรอสักครู่ นะครับ อย่างช้าไม่
เกิน ๕ ชั่วโมง อาเสี่ยคงลงมาพบคุณ"

"๕ ชั่วโมง" เขาคราง

เจ้าแห้วสะดุ้ง

"รับประทาน ๕ นาทีครับ ผมพุดผัดไป กรุณาขอประเดี๋ยว นะครับ"

แล้วเจ้าแห้วก็พาตัวเดินออกไปจากห้อง เสี่ยเฟ่งอันใช้เวลาที่นั่งรอคอยชมเครื่องตกแต่งภายใน
ห้องรับแขกของบ้าน "พัชรภรณ์" ด้วยความสนใจยิ่ง เขาเพิ่งเคยมาบ้านนี้เป็นครั้งแรก แต่เขารู้จักนวลลอดี นาย
เฟ่งอันไปมาหาสู่กิมหงวนที่ห้าง "ศิริชัยพานิช" บ่อยๆ

อีกสักครู่อาเสี่ยกิมหงวนก็เดินนำหน้าพา พล นิกร และดร.ดิเรก เข้ามาในห้องรับแขกเสี่ยหงวนทราบ
จากเจ้าแห้วแล้วว่า นายเฟ่งอันมาหาที่พาเพื่อนเกลอของเขา มารู้จัก

พอเห็นหน้าเพื่อนลูกจีนด้วยกัน เสี่ยหงวนก็ร้องทักทางเป็นภาษาจีนปราดเข้ามาหา เสี่ยเฟ่งอันรีบลุกขึ้น
จับมือกิมหงวนเข่า ต่างฝ่ายต่างพุดคุยกันด้วยภาษาจีนแต่จิวเสี่ยงั่นห้องรับแขก

ดร.ดิเรกทำท่าเหมือนปวดศีรษะ

"เฮ้...ยู สปีคไทยดีกว่า"

กิมหงวนหัวเราะ ยกมือตอบว่าเพื่อนเกลอของเขา

"ไม่ได้พบกันเดือนกว่าแล้วโว้ย เฟ่งอัน ได้ข่าวว่าแกแอบไปมีเมียเด็กๆ ไว้ทางบางกะปิไม่ใช่หรือ?"

นายเฟ่งอันอมยิ้ม

"ถูกละ เป็นธรรมดาเพื่อน คนที่มีเงินก็ก็ต้องมีเมียหลายๆ คน คุณนวลละ แกยังคงกลัวเมียเหมือนเคย
ซิ"

"อะไรได้ เมื่อเข้าตะเสี่ยหัวดำผาเลย"

"แกตะคุณนวลนะระอะ"

"เปล่า นวลเขาตะกัน แะะ แะะ ว่าจะไม่กลัวมันก็อดกลัวไม่ได้ นวลไม่อยู่หรอก ไปบางปูตั้งแต่เที่ยง
วันอาทิตย์ละก็ เขามักจะไปเที่ยวบางปูกับเพื่อนๆ เสมอนั่งซีโว้ย เฮีย... อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วปราดเข้ามาหา

"รับประทานวิสกีโซดา..."

"เออดีมาก ใจช้า เร็ว ไปเอามาต้อนรับเพื่อนช้า ขอกับแกลีสัก ๒-๓ งาน บอกคุณประภาให้ช่วยจัดให้
หน่อยซินะ"

นิกรยกมือตอบหลังกิมหงวนเบาๆ เมื่อเจ้าแห้วเดินออกไปจากห้อง

"นี่แนะนำเสี่ยทิวชิ ยืนเปรี้ยวปากอยู่นานแล้ว"

กิมหงวนนึกขึ้นได้ ก็กล่าวแนะนำเพื่อนเกลอทั้ง ๓

"เฮีย พวกเราโว้ย กันขอแนะนำให้รู้จักกับอาเสี่ยเฟ่งอันเพื่อนของกัน นี่แหละเจ้าของห้าง "เฟ่งพานิช"
ละแล้วก็ป็นนายกสมาคมหีบหอยแห่งประเทศไทย" แล้วกิมหงวนก็หันมาทางเสี่ยเฟ่งอัน "อ้าย ๓ คนนี้ล้วนแต่
เพื่อนรักของกัน ซึ่งกันรักใคร่เอ็นดูเหมือนกับลูก คนนี้ พล พัชรภรณ์ เจ้าของบ้านนี้ นั่นนิกร การุณวงศ์ แล้วก็"

ย้ายเบือกสวมแว่นสายตาสั้นคนนี่คือ ค็อกเตอร์ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ นายแพทย์และนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมที่สำเร็จการศึกษาจากประเทศอังกฤษ"

ต่างฝ่ายต่างทักทายกันเป็นอย่างดี เสียเพียงอันว่าเขาเคยได้ยื่นгимหงวนพุดถึง ๓ สหายบ่อยๆ

ทุกคนนั่งลงบนเก้าอี้นุ่ม คณะ ๔ สหายสนทนากันเสียเพียงอันอย่างกันเอง ต่อจากนั้นเจ้าแห้วก็ยกถาดใส่ขวดวิสกี้โซดาแช่เย็นและถ้วยแก้วเข้ามาในห้องพล พัชรภรณ์จัดแจงผสมวิสกี้ทันที สั่งเจ้าแห้วให้รีบไปเอาแก้วกลับมา

นายกของสมาคมหีบหอยเริ่มจุดประสงค์ของเขาที่มาหาเสียหงวน

"เท่าที่กันมาหาแก ก็เพื่อจะขอร้องแกให้ร่วมมือกับกันเพื่อหาเงินรายได้บำรุงกองทัพไทยทั้ง ๓ ทัพ"

อาสาเสียยกหน้า

"ได้ซีเพื่อน เรื่องการกุศลละก็อันไม่เคยปฏิเสธเลยแะจะเอาอย่างไรว่ามา"

นายเฟ่งอันยกมือไหว้พลแล้วเอ้อมมือรับวิสกี้

"เรื่องมันเป็นยังงี้ กันจะเล่าให้แกฟัง กรรมการของสมาคมหีบหอยได้ประชุมกันและมีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่า พวกเราชาวจีนทั้งหลายที่เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารพระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทยต่างได้รับความร่มเย็นเป็นสุขเป็นอย่างดี สมควรที่เราจะแสดงกตเวทิต่อคนไทยผู้เป็นเจ้าของประเทศ"

นิกรพุดเสริมขึ้นทันที

"แหม...อาสาเสียยังงี้ชื่นใจผมเหลือเกิน ชาตินี้ชาติไทยไม่ใช่อันไกลพี่น้องกันนะครับ ถึงแม้เราจะมี การเลิพะกันบ้างเราก้ทะเลาะกันฉันทัน้องพี"

เสียเฟ่งอันอ้อมยิ้ม

"ก็นั่นนะซีครับ สมาคมหีบหอยจึงลงมติจัดหาเงินบำรุงกองทัพไทย ซึ่งเป็นรั้วของประเทศให้มั่นคงแข็งแรงยิ่งขึ้น เราจะจัดการแข่งขันการชกมวยขึ้นเป็นพิเศษสมาคมได้คิดการนี้มา ๒ เดือนแล้ว"

พลกล่าวกับเสียเฟ่งอันอย่างสุภาพ

"ความคิดนี้ดีมากที่เดีวครับ เสีย ขณะนี้ก็พามวยกำลังรุ่งโรจน์มีคนนิยมมาก ดูอย่างธรรมศาสตร์ที่เขาจัดมวยขึ้นเถอะครับ เขาสามารถหาเงินบำรุงการกุศลได้นับแสนทีเดียว"

เฟ่งอันยกแก้วน้ำสี่เหลี่องขึ้นจิบ

"เราจะเปิดการแข่งขันการชกมวยพิเศษนี้ที่เวทิสวนสนุกในวันที่ ๑ เดือนหน้านี้แหละครับ มีทั้งมวยปล้ำมวยไทย และมวยสากล เราได้ติดต่อกันมวยต่างประเทศเรียบร้อยแล้ว นายนรสิงห์ รูดิน แชมเปียนมวยปล้ำแห่งประเทศไทยอินเดียจะปล้ำกับ นายโรบินสัน คุรุโซ แชมเปียนมวยปล้ำแห่งประเทศไทยอังกฤษ"

พุดถึงประเทศอินเดีย ดร.ดิเรกก็ลืมตาโพล่ง

"ออไร้อไร้นรสิงห์รูดินผมรู้จักเขาดี"

เสียเฟ่งอันอ้อมยิ้มแห่ง ๆ

"คุณหมอรูจักได้ยังงีครับ เขาไม่เคยมาเมืองไทยเลย"

ดิเรกหัวเราะ

"เสียยังไม่ทราบว่ ผมเคยไปเที่ยวประเทศอินเดียมาแล้ว นรสิงห์รูดินเป็นคนของท่านมหาราชาจันทรกุมารรามซิงก์"

гимหงวนขัดคอขึ้น

"มาอีกแล้ว ท่านมหาราชามาอีกแล้ว"

"ก็จริงๆ นี่หว่า กันจะเล่าให้ฟัง นรสิงห์เป็นคนแข็งแรงมาก รูปร่างอ้วนใหญ่ เขามีกำลังขนาดชยอินทีย หรือแซมซันเลยทีเดียว เป็นนักมวยปล้ำที่เก่งกาจที่สุด คู่ซ้อมของเขาคือ ช้าง"

"โอเวอร์ไปแล้วละหมอ" นิกรชัคคอกขึ้น

ดร.คิเรกหันมาทำตาเขียว

"โอเวอร์ยังงีวะ"

นิกรตอบพลางหัวเราะพลาง

"มีอย่างหรือวะ ปล้ำกับช้าง"

"ลูกช้างไว้ย" ดร.คิเรกตะโกนลั่น "ไม่ใช่พ่อช้างหรือแม่ช้าง ตัวแค่นี้สูงแค่หัวกัน ช้างตัวโตๆ ไปปล้ำ กับมันได้ระวะ มันจะได้กระต๊อบตายห่า"

พลก่ล่าวถามอาเสี่ยเฟ่งอันอย่างป็นงานป็นการ

"แล้วมวยสากลละครับ"

เสี่ยใหญ่แห่งย่านสำเพ็งอมยิ้ม

"สำหรับมวยสากล ผมรับรองว่าเป็นมวยยอดเยี่ยมที่ไม่มีใครจัดได้อย่างเรา ยัง ขอนส้น แซมเปียน ไลท์ เวทแห่งภาคยุโรปจะชกกับแบ็ตตาลิ่ง กร็อก แซมเปียนแห่งภาคตะวันออกครับ"

พลพยักหน้าช้าๆ

"เพียงคุณี่สนามมวยสวนสนุกคงไม่พอต้อนรับประชาชนคนคุณนี่"

กิมหวนถามว่า "มวยจีนมีบ้างไหม?"

"ไม่มี มีแต่มวยไทย ๔ คู่ คู่ที่หนึ่ง จำเริญ ทรงกิจรัตน์ กับ วรกิจ แคนอีสาน"

ดร.คิเรกคิดมือเป๊ะ

"อไร เป็นดีแน่ วรกิจเป็นนักมวยที่ชกดุเดือดที่สุด สถิติของเขาล้วนแต่น็อกคู่ต่อสู้ทั้งนั้น จึงเหลนไฟ พบ จึงจกน้ำ รับรองว่าสนามมวยแตกคราวนี้"

เฟ่งอันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เจ้าแห้วถือเอาใต้งานกับแก้ม ๓-๔ งานเดินเข้ามาวางบนโต๊ะ แล้วถอยไปนั่ง พับเพียบบนพรมปูพื้น คอยรับใช้และถือโอกาสฟังเขาคุยกัน

เฟ่งอันว่า "คู่ ๒ คู่ ๓ ก็ไม่เลวนะครับ ล้วนแต่ เด็ด ๆ ทั้งนั้น คอยฟังนะครับ คู่ที่ ๒ ผล พระประแดง กับเวก สมุทรปราการ"

นิกรจู้ชปาก

"เด็ดขาดเลยครับ อาเสี่ย เวกเป็นมวยชั้นเยี่ยม ได้ทางเก่งสามารถมาแล้วถึง ๕ ตัว จนได้ฉายาว่า งูเห่ายิ้ม ส่วนครูผลแกก็เสือเต่า เป็นนักเล่นกลที่ทำให้คนดูปวดหัว เมื่อกระต๊อบเปลี่ยวพบกับงูเห่ายิ้ม ใครไม่ดูก็ไม่ใช่นักดู มวยละครับ"

"แล้วคู่ ๓ ละครับ" พลถามยิ้มๆ

"คู่ ๓ หรือครับ คุณต้องชอบใจอีก ชูชัย พระขรรค์ชัย กับ กระดิ่งงา เลือด ก.ข.ยังงีวะละครับ"

เสี่ยหวนลืมตาโพลง

"บา แกจัดมวยได้คืออย่างงีเขียวหรือเพื่อน"

"แน่นอน นักมวยที่กล่าวนามมานี้ เช่นสัญญาเรียบร้อยแล้ว และกัน ได้จ่ายเงินล่วงหน้าค่าฝึกซ้อมไปให้ แล้ว"

เจ้าแห้วอดรนทนไม่ได้ก็กล่าวถามอาเสี่ยเฟ่งอัน

"รับประทานชกที่ไหนครับ"

พลหันมามากเห็นเต๊ะเจ้าแห้วดังวี๊ด เฉียดปลายคาง ไปอย่างหวุดหวิด

"ทะเล็ง ผู้ดีว่าข้าพลาอย ประเดี้ยวพ่อ....."

อาเสี้ยพ่งอันกล่าวกับ ๔ สหายต่อไป

"คู่ที่ ๔ ยิงเนใหญ่ สมเดช เดชธนู กับ หลิ่งว่นป่า ร.ย.ฝ. ยังไงละครับ"

"เอ๊ะ" เสี้ยหวนร้องลั่น "สมเดชกับหลิ่งว่นป่า ตายละวะ สนามพั้งแน่ นักคูมวอยอยากคูมวอยคู่นี้มานานแล้ว เพราะหลิ่งว่นป่า มีวิธีการชกคล้ายคลึงกับสมเดชมากหมัดซ้ายของเขาเจอใครเข้าหักแตกเลย อ้อ...แกเก่งมากเพ่งอันกันรับรองว่าต่อให้ฝนตกจ๊กๆ คนก็แน่น แล้วอีกคูหนึ่งล่ะใคร"

เพ่งอันยิ้มให้เสี้ยหวน

"ทางกรรมการของสมาคมลงมติเห็นพ้องกันให้เชิญแกขึ้นชกแบบมวยไทยกับใครคนใดคนหนึ่งที่เป็นนักชกกิจกว้างขวางในสังคมนั้นเดียวกับแก"

อาเสี้ยยัดหน้าออกขึ้นในท่าแบ่ง

"จะให้กันขึ้นชก"

"เออ.....เป็นคูมวอยบรรดาศักดิ์ ซึ่งเราเราเข้าใจว่าคงจะเรียกร้องคนคูได้มากทีเดียว เพราะแกเป็นมหาเศรษฐีมีคนรู้จักแต่ชื่อของแก เมื่อแกขึ้นชก ใครๆ ก็อยากเห็นตัวจริงของแก ยิ่งรูปหล่อท่าทางสม้าทอย่างแกเช่นนี้แล้ววันชกคงจะมีสุภาพสตรีที่สวยงาม ๖ ไปเชียร์แกนับจำนวนพันทีเดียว"

ถูกขอเข้าเช่นนี้ เสี้ยหวนก็ยิ้มแก้มแทบแตก

"เอา จดลงไปได้ ก็นตกลงชกเพื่อการกุศลโดยไม่เอาเงินรางวัลแม้สตางค์แต่แดงเดียว"

"แกจะชกกับใคร" เพ่งอันถาม

"ชกกับอ้ายกรนี่แหละ"

"เฮ้ยๆๆ" นิกรร้องลั่น "แกสูงกว่าข้าตั้ง ๒ ศอกเห็นจะได้ น้ำหนักตัวก็มากกว่าตั้ง ๑๐ กิโลอย่างน้อยมันจะชกกันได้ยังไงวะ"

"เอละน่า เราชกเพื่อการกุศล ตกลงนะแกเล็กกว่ากัน กันไม่กลัวแกเลย" แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นายเพ่งอัน "ให้เจ้ากรชกกับกันดีแล้ว เจ้ากรเป็นเศรษฐีใหญ่คนหนึ่ง เพิ่งได้รับมรดกจากพ่อที่มั่งคั่งไปเมื่อเร็วๆ นี้เองในวงสังคมนักชกเจ้ากรทั้งนั้น"

อาเสี้ยพ่งอันหันมามองดูนิกรด้วยความพอใจ

"ดีทีเดียวครับ ถ้าคุณตกลงรับชกกับเจ้าหวน ผมเชื่อเหลือเกินว่า เราจะมีรายได้เพิ่มขึ้นอีก ชื่อเสียงของคุณในวงสังคมนั้นและการค้าย่อมรู้จักดี"

นิกรนั่งคิด แล้วหันมาปรึกษากับนายพัชราภรณ์

"ว่าไงโว้ย อันที่จริงกันก็ห่างนมมาหลายปีแล้ว"

พลว่า "เพื่อการกุศลแกควรจะตกลงชกกับอ้ายหวน"

นิกรเปลี่ยนสายตามาที่ดร.ดิเรก

"หมอ กันควรชกดีไหม"

"อ้อไร่ ควรชกอย่างยิงคน เราถ้ามีโอกาสได้ทำบุญกุศลแล้วก็ควรจะทำ อ่า แกต้องทำตัวให้เหมือนกับท่านหาราชาสกุณานิการาโพช พระองค์ทรงบำเพ็ญบุญกุศลเสมอ"

นายจอมทะเล้นหันมาทางนายกสมาคมหยิบหอย

"เอา ผมตกลงชกกับอ้ายหงวนในแบบมวยไทย"

เฟ่งอันดีใจมาก เขาจัดชื่อนายนิกรกับอาสาเสียกิมหงวนลงไป ในสมุดโน้ตของเขาทันที ต่อจากนั้นเฟ่งอันก็ดื่มเหล้าสนทนากับ ๔ สหายอย่างสนิทสนม ช่วงเวลาที่เฟ่งอันรู้จักกันเพียงชั่วประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น

กิมหงวนว่า "แกมีฐานะอะไรเกี่ยวกับการชกมวยการกุศลในครั้งนี้ออกพวกเราเถอะ ถ้าช่วยได้ก็จะช่วย" เฟ่งอันยิ้มให้เพื่อนของเขา

"กัณกำลังจะบอกแกเดี๋ยวนี้แหละ กัณหนักใจมากก็เรื่องโฆษณา กัณเป็นลูกจีนที่มีความรู้เพียงประถม ๓ เท่านั้น พวกกรรมการของสมาคมก็ล้วนแต่เป็นจีนมีความรู้ภาษาไทยเพียงอ่านออกเขียนได้ เราไม่อาจจะทำการโฆษณาด้วยถ้อยคำที่สามารถทำให้คนดูตื่นเต้นสนใจได้"

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"ไม่เป็นไรอาสาเสีย ผมยินดีให้ความช่วยเหลือในเรื่องนี้ การโฆษณาผมถนัดมาก เคยผ่านงานโฆษณาของผมถ้าหากว่าเขาเป็นนักมวยแล้วเขาต้องไปดูมวยนัดนี้แน่นอน"

เฟ่งอันลืมหันใจ

"ถ้ายังงั้นก็ดีนะซีครับ คุณไม่ต้องกลัวในเรื่องการลงทุนโฆษณา เท่าไรก็เท่ากัน ฆ่าควายไม่ต้องเสียค่ายพริก"

นิกรหัวเราะ

"จริงครับ ฆ่าควายอย่าเสียค่ายพริก สูบการิกแล้วอย่าไปสูบตราหม้อ ผมกับเพื่อนๆ ยินดีจะให้ความช่วยเหลือสมาคมออกหอยอย่างเต็มที่"

นายเฟ่งอันสะอื้นโฮง

"คุณโปรดเรียกเสียให้ถูก สมาคมหีบหอยนะครับ ไม่ใช่สมาคมออกหอย แะะ สมาคมนั้นนะ ตำรวจรวบแน่ หีบหอยเป็นภาษาจีนครับ ไม่ได้แปลว่าเอามือหีบหอยขึ้นมา"

"อ้อ" นิกรคราง "ผมนึกว่าเอามือหีบหอยแล้วออกหอย ก.ข. แทนเสียไป"

เสียงแตรไฟฟ้ารถยนต์คันหนึ่ง ดังขึ้นที่หน้าตึกใหญ่ ๔ สหายมองออกไปนอกหน้าต่างห้องรับแขก

"เฮ้ย อ้ายกร" พลพูดอึ้งๆ "ไปเชิญคุณอามารู้อีกกับเฟ่งอันเพื่อนใหม่ของเราหน่อยเถอะ"

นิกรพยักหน้า หันมาทางเจ้าแห้ว

"อ้ายแห้ว เอ็งออกไปบอกอิตาขุนซ้างพ่อตาข้าทีเถอะว่า พวกเราขอเชิญมาในห้องรับแขกหน่อย"

เจ้าแห้วหัวเราะ ลูกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก ๔ สหายสนทนากับเฟ่งอันต่อไป

ปรึกษาหารือกันในเรื่องการแข่งขันชกมวย เก็บเงินบำรุงการกุศลในครั้งนี้

"ผมเห็นจะต้องขอให้คุณทั้ง ๔ คนเป็นที่ปรึกษาของเราในครั้งนี้ด้วย" เฟ่งอันพูดขึ้นด้วยน้ำใสใจจริง

กิมหงวนวางท่าทางให้สมกับเป็นที่ปรึกษา คือนั่งทรงตัวตรงทำปากเบะนิดหน่อย แล้วทำตาขวางปาก เบี้ยวเล็กน้อย

"แกจะปรึกษาอะไรว่ามา ไม่ต้องเสียเงินค่าปรึกษาเหมือนอย่างที่เคยไปปรึกษากับทนายชั้นดี"

"ครั้งแรก กัณอยากจะทำปรึกษาในเรื่องเงินค่าผ่านประตู"

เสียหงวนหัวเราะ

"อ้อ เรื่องนี้สำคัญมาก แกจะต้องได้คนที่ชื่อสัตย์จริงๆ ฝ้าประตู ม่ายยังงั้นคนประตูมันไม่ยอมฉีกตัวเก็บไว้ได้มากมาย แอบไปให้ห้องตัวชายอีก โดยกินกับห้องตัวมวยดีๆ ที่มีคนแน่นขนัดเบียดเสียดกัน มันคอร์ปชั่นกันฉิบหายเลยแก"

เฟ่งอันพยักหน้าเห็นฟ้องด้วย

"คนเก็บตัวของกัน กันรับรองว่า กันจะใช้คนที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้จริงๆ ที่กันปรึกษาแถมในเรื่องเงินค่าผ่านประตูกันหมายถึงราคาค่าคุณเท่านั้น เราควรจะเก็บอัตรายังไง"

กิมหวงว่า "รายการนี้เป็นรายการพิเศษสุด ซึ่งไม่มีสนามมวยแห่งใดจัดทำได้ ควรจะเก็บค่าคุณนี้ อย่างต่ำ ๕๐ บาท ๑๐๐ บาท และ ๒๐๐ บาท"

เฟ่งอันเห็นฟ้องด้วยอีก ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อไปเข้าคุณปัจฉิม ในเครื่องแต่งกายแบบสากล ก็พาตัวเดินเข้ามาในห้องรับแขก ท่านเพิ่งกลับมาจากรูระแห่งหนึ่งกิมหวงรีบแนะนำนายกสมาคมหีบหอย เพื่อนเกลอของเขาให้รู้จักกับเจ้าคุณปัจฉิมทันที

"เฮ้...เฟ่งอัน ท่านผู้นี้เป็นญาติผู้ใหญ่ของเรา เจ้าคุณปัจฉิมพินาศ เป็นอาของกันและอ้ายพล เป็นพ่อตาของอ้ายกรกับหมอดิเรก ถึงแม้จะหัวล้าน แต่ท่านก็สปอร์ตและใจดีที่สุด เป็นผู้ใหญ่ที่น่าเคารพนับถือที่สุด" แล้วกิมหวงก็หันมาทางเจ้าคุณปัจฉิม "คุณอาครับ นี่เพื่อนผมนายเฟ่งอัน แซ่หว่าง เตี้ยชื่อนายสุน กิ่งชื่อม้าทุ้ย เฟ่งอันคือนายกของสมาคมหีบหอยครับ"

เฟ่งอันยกมือไหว้เจ้าคุณปัจฉิมฯ อย่างนอบน้อมท่านเจ้าคุณรับไหว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

"สวัสดิ์ขอรับ คุณอา ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ผมได้มีโอกาสรู้จักกับคุณอาในครั้งนี้"

เจ้าคุณปัจฉิมฯ เดินเข้ามายื่นมือให้เฟ่งอันจับ

"สวัสดิ์หลานชาย เธอมีความรู้บ้างไหมในเรื่องกล้วยไม้ อาอยากจะได้ขำแม่หลงที่ได้ผลดีที่สุด" แล้วท่านก็นั่งลงบนเก้าอี้นุ่มตัวหนึ่ง

นายเฟ่งอันยิ้มแย้ม

"ผมไม่มีความรู้ในเรื่องกล้วยไม้เลยครับ ผมเป็นพ่อค้า ถ้าคุณอาจะถามผมว่า ทำไมราคาเครื่องอุปโภคบริโภคแพงขึ้น ผมก็สามารถจะเรียนให้คุณอาทราบเป็นอย่างดี"

เจ้าคุณสะอื้นเล็กน้อย

"แล้วกัน ขอโทษทีหลานชาย อากำลังใจลอยนึกถึงเรื่องกล้วยไม้ ก็เลยสวดเรื่อยเปื่อยออกมา"

พลหันมาทางเจ้าแห้ว

"ไปเอาแก้วมาให้คุณอาท่าน ขอแก้ว แก้ว โขคาอีกปลากระป๋องยาก็ได้ ใ้ใส่กรอกในตู้เย็นก็มี บอกคุณประภาเถอะ"

เจ้าแห้วลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก เสียหวงเงินเล่าให้เจ้าคุณปัจฉิมฯ ฟังว่า เพื่อนของเขา นายเฟ่งอันจะจัดการแข่งขันชกมวย เก็บเงินบำรุงกองทัพไทยโดยไม่หักค่าใช้จ่าย นายเฟ่งอันได้จัดมวยชั้นเยี่ยมทุกๆ คู่ และเขากับนิกรจะชกกันแบบมวยไทยเป็นคู่ที่ ๕ เพื่อต้องการเรียกแฟนจากมิตรสหาย และพวกพ่อค้า ท่านผู้ดีมีเงินทั้งหลาย

เจ้าคุณปัจฉิมฯ เห็นชอบด้วย

"อ้อ...ดีมากหลานชาย" ท่านพูดกับนายเฟ่งอัน "ความคิดของเธออาขอโมทนาด้วยและอายินดีร่วมมือด้วย"

ดร.หัวเราะหึๆ

"ถ้าจะให้ดีจัดรายการมวยไทยเพิ่มขึ้นอีก ๑ คู่ คุณพ่อขึ้นชกกับคุณอาเป็นไงครับ" เขาหมายความว่าถึงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ

เจ้าคุณปัจฉิมฯ ทำคอขุ่น

"หนอย แกจะให้ฉันขึ้นชก ไม่ต้องชกหรือคิดเรกเพียงแต่รำมวยเสร็จก็ลมส่ว้นแตกแล้ว แกจนปานนี้ จะให้ชกมวย ลองฉันเป็นหนุ่มอย่างพวกแกซี่"

เสียงหัวเราะของคณะพรรค ๔ สหายดังขึ้นลั่นห้องเพ่งอันกล่าวถมพลอย่างป็นงานป็นการ

"อัตราค่าควมยอย่างี่เจ้าหงวนบอกผม ตรงกับที่ผมคิดไว้ คุณเห็นเป็นยังงัยบ้างครับ"

พลว่า "ดีแล้วครับ อัตรานี้ถึงจะแพงสักหน่อยแต่ผมเชื่อว่าคนดูเขาคงไม่ตีว่าแพง เพราะนอกจากเขาจะ ได้ดูแชมเปียนยุโรปกับแชมเปียนภาคระวันออก ต่อสู้กันแบบมวยสากลแล้ว ยังจะได้ดูมวยไทยอย่างยอดเยี่ยม อีกหลายคู่"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"แล้วมวยปล้ำล่ะครับเสี่ย"

เพ่งอันยิ้มให้นายจอมทะเล้น

"มวยปล้ำหรือครับ มวยปล้ำอยู่ในรายการวันที่ ๒ ผมได้จัดไว้รวม ๔ คู่ด้วยกัน คู่เอกคือนายนรสิงห์รัฐคืน กับ โรบินสันครุโซ คู่รองมีนายรุกรานปานเดกับนายตงหน้า แซ่ไค้ว นายกฤษณาลักษณ์กับนายการิม อีกคู่หนึ่ง นายประ นันทะปากหวานใจดีกับนายไต้เต็ก แซ่ปึง รวม ๔ คู่ด้วยกัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะหึๆ

"หลายชายเข้าใจจัดโปรแกรมมาก คนจีนกับคนแขกคงจะลั้งไหล ไปชมการแข่งขันชกมวยปล้ำ ใน นัดนี้อย่างแน่นขนดทีเดียว รวมทั้งชาวต่างประเทศและคนไทยที่ชอบมวยปล้ำ"

อาเสี่ยเพ่งอันยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา

"เห็นจะต้องกราบลาคุณอาเสี่ยทีละครับ"

พลพูดเสริมขึ้น

"จะรีบไปไหนล่ะครับกำลังคุยกันสนุกๆ ผมให้เขาไปเอาแก้วแกล้มมาเพิ่มเติมแล้ว"

"ขอบคุณครับ เอาไว้วันหลังผมจะมาเยี่ยมคุณใหม่แล้วก็ ๒-๓ วันนี้ ผมจะเชิญพวกคุณไป

รับประทานอาหารเย็นกับผม"

นิกรยิ้มหวานจ้อย

"ตกลงครับเรื่องเชิญรับประทานอาหาร ผมถือเป็นมารยาท ไม่เคยปฏิเสธความสามัคคีอย่างดีที่สุด เชิญวันนี้ยังได้ล่ะครับ"

เพ่งอันหัวเราะเขายกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ อย่างนอบน้อม

"ผมกราบลาละครับ" แล้วเขาก็หันมาไหว้ พล, นิกร, ดร.ดิเรก "ลาละครับคุณ ผมจะไม่ลืมไมตรีจิตของ พวกคุณเลย"

นิกรว่า "เรื่องโฆษณาไม่ต้องเกรงใจนะครับ ผมยินดีช่วยเหลือคุณเต็มที่ และควรโฆษณาไว้แต่เนิ่นๆ"

"ครับ ขอขอบคุณมาก แล้วผมจะมาติดต่อกับคุณอีกทีละครับ"

๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ตามออกมาส่งเศษฐฐิใหญ่ที่หน้าตึก ยืนรวมกลุ่มมองดูจนกระทั่ง นายเพ่งอันนั่งรถเก๋งคันใหญ่ออกไปจากบ้าน "พัชราภรณ์" เจ้าคุณปัจจนิกฯ หันมาพยักหน้ากับลูกเขยจอมทะเล้น ของท่าน

"ไฉ่ อ้ายกร แกน่าจะสู้อ้ายหงวนมันไหวหรือ"

นิกรอมยิ้ม

"ถามเสียใหม่ครับ คุณพ่อควรจะถามว่า ผมจะน็อกอ้ายหงวนได้ในยกไหน รูปร่างสูงชะลูดอย่างอ้ายเสียผมรับรองว่าผมเตะพับฐานขาด ๒ ท่อนเลย"

คราวนี้อาเสี้ยกิมหงวน ซึ่งมีเลือดนักสู้ทุกๆ หยดเดือดดาลขึ้นทันที

"มันจะมากไปโว้ยอ้ายกร เกิดเป็นชายอย่าหมิ่นชายชู้เพื่อน"

นิกรหัวเราะ

"เปล่า ไม่ได้ดูหมิ่นแก กันพูดตามความจริงชั้นเชิงมวยของแกมันต่ำกว่ากันมากมายนัก"

"ไม่จริงกระมัง" เสียหงวนพูดเสียงสั้น หน้าแดงหูแดงนัยน์ตาแดง "ลองซ้อมกันดูเดี๋ยวนี้เป็นยัง ใจนวมซ้อมของเรายังมีอยู่ เครื่องมือฝึกซ้อมการชกก็มีครบทุกสิ่งทุกอย่าง ลองซ้อมกันดูสักห้าหกสิบยกยัง ได้จะ ได้ให้เส้นสายมันยืดเสียบ้าง"

ดร.ดิเรกพูดชัดขึ้น

"อย่าให้ถึงห้าหกสิบยกเลย สัก ๒ ยกก็เหลือเฟือแล้ว"

นิกรยกมือตอบว่าเสียหงวน

"แกเชื่อว่า ลวดลายของแกเหนือกว่ากันยังงั้นหรือ"

"เออชีวะ ลองซ้อมกันดู ซ้อมแบบมวยสากลสัก ๕ ยกพอหอมปากหอมคอ เอาเดี๋ยวนี้แหละ แกจะได้รู้ว่าฝีมือของแกนะมันยังอ่อนหัดมาก"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

"โอ.เค ไป....ขึ้นไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเดี๋ยวนี้" แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว "เฮ้ย..อ้ายแก้ว ไปเอานมซ้อมผ้าพันมือมา ข้าจะซ้อมกับอ้ายหงวนที่สนามหน้าตึกนี้แหละ" พูดจบเขาก็จูงมือกิมหงวนพาเดินเข้าไปในห้องเจ้าแก้วติดตามเข้าไปด้วย

ใน ๑๐ นาทีนั้นเอง กิมหงวนกับนิกรก็อยู่ในสภาพเตรียมพร้อมที่ฝึกซ้อมมวยกัน แดคอ่อนมากแล้ว อากาศกำลังสดชื่นเย็นสบาย เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับพล ดร.ดิเรก นั่งอยู่บนเก้าอี้สนาม อาเสี้ยกิมหงวนกับนิกรนุ่งกางเกงขาสั้นแบบชกมวย ขึ้นอยู่เคียงกันกำลังให้เจ้าแก้วสวมนมมาให้ ที่หน้าตึกชั้นบนของตึก กำลังขึ้นมองดูด้วยความสนใจยิ่ง

"มันจะซ้อมกันไหวหรือ" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ประารกับคุณหญิงวาดของท่าน "อ้ายกรมันเป็นผีที่ โคนขาทั้ง ๒ ข้าง"

คุณหญิงหัวเราะ

"ถ้าจะขุบแล้วกระมังคะ แต่ว่าคงจะพอๆ กับพ่อหงวนแหละคะ เพราะพ่อหงวนแกก็ยังฉีฉีนีโออยู่"

๒ สหายสวมนมเสร็จเรียบร้อยแล้ว เสียหงวนเงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณปัจฉินึกๆ

"คุณอาครับช่วยจับเวลาให้เราหน่อย"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พยักหน้า

"จะเอาชิ่งไล่ละ ต่อยกี่นาที"

"ต่อ ๔ พัก ๑ นาทีครับ ตามแบบซ้อมมวย เอาครับลงมือจับเวลาได้"

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ พยักหน้ารับคำ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบนาฬิกาพกขึ้นมา แล้วบอกให้คู่ซ้อมเริ่มลงมือชกกันได้ นิกรกับเสียหงวนต่างสัมผัสฝีมือกันตามธรรมเนียมทยอยแยกห่างจากกัน นิกรเดินพูดเว็ทอย่างคล่องแคล่ว

แต่แล้วยังไม่ทันได้ชกกันสักที นายจอมทะเล้นก็หอบแฮ่กๆ อาเสี๋ยก็เช่นเดียวกัน ต่างคนต่างจดๆ จ้องๆ เพื่อรอให้อีกฝ่ายหนึ่งชกก่อน"

"ชกซีไวย์" พลเอ็ดตะโร "เกือบ ๒ นาทีแล้ว"

กิมหงวนปราดเข้าแย็บซ้ายถูกหน้านิกรผงะหงาย นายจอมทะเล้นยกเท้าขวาเตะปลักเข้าให้ ถูกก้านคอ อาเสี๋ยพอดี เสียหงวนทรุดตัวลงนั่งของๆ ขมวดคิ้วนี้หน้าเพราะความมึนงง

"ไอ้ย...อ้ายหอก มวยสากลทำไมถึงเตะ อู...คอกหักแล้ว"

นิกรหน้าจ้อ ยกมือไหว้อาเสี๋ย และตรงเข้ามาประคองกิมหงวนให้ลุกขึ้น

"ขอโทษทีวะ กันแผลไปนิดๆ หน่อยๆ ะไม่เป็นไรน่า...แผลไปจริงๆ ให้คืนตาย นึกว่าซ้อมมวยไทย"

อาเสี๋ยโกรธเหลือที่จะกล่าว

"แหม...มึงนี่ร้ายเหลือเกิน ตั้งใจเตะแล้วบอกว่าแผล"

"น่า...นิคหน้าจ้อ ขอกันกินมากกว่านี้ บ่นเป็นหมิ่นสิ่งไปได้"

เสี๋ยหงวนมองดูนิกรอย่างเดือดดาล แล้วลั่นหมัดสุดขวาปิ้งให้ถูกปลายคางนายจอมทะเล้นทันที นิกรเซถลาเหมือนนกปีกหัก ล้มลงก้นกระแทกพื้น เสียงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาดหัวเราะงอหาย ดร.ดิเรกลุกขึ้นเดินเข้ามาหานิกรยกมือขึ้นนับ

"หนึ่ง สอง สาม สี่"

นิกรโบกมือ

"อย่านับเลขไวย์ อีก ๒๐๐ ก็ลุกไม่ขึ้น อ้อ ฮีต ยังกะถูกข้างถีบ อ้ายหงวนนะมึง ชกคนกำลังแผล"

อาเสี๋ยหัวเราะอย่างขบขันที่สุดในชีวิตของเขา

"หายกันชีวะ คนละที"

นิกรค่อยๆ ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น แล้วเขาก็พยักหน้ากับเสี๋ยหงวน

"มา...เข้ามา ฉันจะน็อกแกให้อยู่หมัดเชียว"

"มวยหรั่งนะไวย์" อาเสี๋ยร้องประกาศ

สองสหายต่างเดินฟุตบอลเข้าหากัน นิกรแย็บซ้ายอาเสี๋ยสวนด้วยหมัดซ้ายเช่นเดียวกัน แล้วตามเข้าประชิดตัวแปเปอร์ัดขวา นิกรเบี่ยงตัวหลบแล้วสปริงตัวออกพอกิมหงวนตามเข้ามาก็ยับหลอกด้วยหมัดซ้าย แล้วสวิงขวาปิ้งถูกขมับซ้ายเสี๋ยหงวนเอือระเหยออกไป หลายก้าวคราวนี้กิมหงวนระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น นิกรชักคิ้วหลังตาหลอกล้อเดินฟุตบอลอย่างคล่องแคล่ว

กิมหงวนชกซ้ายขวาอย่างเปะปะ นิกรย่อตัวลงหลบและเสือกหมัดตรงขวาพุ่งเข้าไปถูกปากครึ่งจมูกครึ่ง อาเสี๋ยคราวนี้กิมหงวนเดือดดาลขึ้นมากก็หมุนตัวเหวี่ยงศอกกลับปิ้งนิกร ใจหายวาบชกท่อนแขนขึ้นปิดไว้ได้อย่างหวุดหวิด

"อ้าว...อ้ายหงวน ถ้ายังงั้นเปลี่ยนเป็นมวยไทยยังได้ มา...เข้ามา"

เสี๋ยหงวนหัวเราะ ยกเท้าขวาเตะ นิกรชนหมัดขวาสวนปิ้งถูกอาเสี๋ยถึงกับทรุด นิกรตามเข้ามายกเท้าขึ้นจะกระแทบซ้ำ พลเอ็ดตะโรลั่น

"เฮ้ยๆ ะ ฟาวล์ไวย์"

นายจอมทะเล้นเงื้อเท้าค้าง

ปู่โธ่ เดียวพ่อกระแทบคอก่อนเลย"

กิมหงวนค่อยๆ พยายามลุกขึ้นนั่ง การต่อสู้เริ่มต้นต่อไปตามแบบแผนของมวยไทย ต่างฝ่ายต่างผลัดกันรุกและผลัดกันรับ ทั้งสองชอบ แสบๆ เมื่อปลายยุค ถึงกับหลับตาชกเหวี่ยงแหตามขถกกรรม

"หมดยุคหรือยังครับ" กิมหงวนตะโกนถามอย่างเหน็ดเหนื่อย

ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ อมยิ้ม

"ยังไว้อยู่อีก ๓๐ วินาที"

นิกรกระโดดเข้าตีเข้าลอย กิมหงวนมุ่งหมายจะผลัดจึก อาเสี้ยนมาจะกัดฟันหลบฉากได้ นิกรเสียหลัก หัวที่ล้มลงนั่งพับเพียบเรียบร้อยเพราะหมดแรง ส่วนกิมหงวนก็ยืนโงนเงน เหมือนต้นไม้ต้องลม นายจอมทะเล้นลุกขึ้นยืนอย่างลำบาก กิมหงวนปราดเข้าชกสวิงซ้ายทันที นิกรพยักหน้ารับหมัดกิมหงวนเพราะยกแขนขึ้นปิดไม่ไหวเนื่องจากกำลังแขนหมดแล้ว หมัดหุ้มนวมของอาเสี้ยนก็ถูกก้านคอของนิกรไม่สู้จะรุนแรงอะไรนัก แต่มันก็ทำให้นายจอมทะเล้นล้มลงไปนอนกระดิกเท้าอย่างสบายใจ

"อ้ายเหว้ไว้อ" นายจอมทะเล้นร้องเรียกเจ้าเหว้เกือบเป็นเสียงกระซิบ "ถอดนวมให้ข้าที่ไว้อ โยย ดาวมันขึ้นกลางวันไว้อ ยิบๆ ไปหมดเลย"

เจ้าเหว้หัวเราะงอหาย เดินเข้ามาทรุดตัวลงนั่งประคองนิกรให้ลุกขึ้นนั่ง

"รับประทานบ้อลัดยั้งี้ จะไปชกบนเวทีไหนหรือครับ รับประทานคนคงเอาเกือกขว้างเป็นแน่"

นิกรสะบัดหน้าเราๆ ส่วนกิมหงวนยื่นหัวเราะชอบใจอยู่ข้างๆ

"เป็นไง เจอหมัดมรณะเข้าแล้วไซ้ไหมล่ะ เล่นกะใคร ไม่เล่นเล่นกะอ้ายหงวน สูงใหญ่กว่าแกล้งโป้งเดียวกระเด็น" แล้วเขาก็หันมาทางนายพัชรภรณ์ "หรืออ้ายพลยังได้"

พลอมยิ้ม

"แน่หรืออ้ายเสี้ยน"

"แน่ชีวะ มา..ลองดูสักยกก็เอา"

นายพัชรภรณ์ลุกขึ้น ถอดเข็มขัดแก้กางเกงขาขวาวอก คงเหลือแต่กางเกงชั้นในซึ่งเป็นกางเกงกีฬา แล้วพลก็ถอดเสื้อ เชื้อตอกพาดไว้กับพนักม้านั่ง พูดยกับ ดร.ดิเรก

"นานแล้วไม่ได้เล่นนวม ต้องลองกับอ้ายหงวนดูหน่อย อ้ายเหว้ เอาผ้าพันมือกับนวมมานี้ไว้อ"

เจ้าเหว้ถือนวมและผ้าพันมือเดินเข้ามาหานายพัชรภรณ์ เมื่อพลพันมือเรียบร้อยแล้วจัดแจงสวมนวมให้พลางกระซิบกระซาบเบาๆ

"รับประทานระวังหมัดขวานะครับ อาเสี้ยนเกหนักหมัดขวา"

พลหัวเราะสั้น

"เถอะน่า ให้มันรู้ไปที่เถอะว่า มันจะถูกอ้ายหงวนน็อก สูงๆ ยังงี้แหละดิ้นๆ โคน่ง่ายพิลึก"

อาเสี้ยนชักคิ้วให้พล

"ไม่แน่กระมังน้องชาย"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยุกพลทันที

"ต่อยให้อยู่ อ้ายพล อ้ายหงวนมันไม้นัก"

กิมหงวนหันขวับมาทางเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ประเดี๋ยวก่อนออลองซ้อมกับผมยังได้"

เจ้าคุณสะอื้น

"หนอย ท้าคนแก่"

อ้อ แก่กว่าคุณอาผมยังเคยทำชกนี้ครับ ต่อกับคนแกชี่ครับสบายดี โป่ง ๒ โป่งหมอบไปเลยอย่างคุณอา
ยังจี้เจ้ออัปเปอร์คัท ของผมเข้ารับรองว่าฟุงกะทิแตกแน่หมัดผมไม่ใช่เล่นนะครับ วันนั้นผมไปซ้อมกับสมเดช
ยังล้อเสี่ยกันจ้าเบาเลย"

ดร.ดิเรกอมยิ้ม

"ใครวะกันจ้าเบา"

อาเสี่ยหัวเราะ

"ก็กันนะซี หนอย...ซัดคอ ถอดแว่นตาออกลองซ้อมนวมกันดูใหม่ละ"

นายแพทย์หนุ่มสั้นสีริษะ

"กันยอมแพ้ แกชกกับอ้ายพลก็แล้วกัน ถ้าแกสามารถคว้าอ้ายพลได้ กันจะสวมนวมกับแกสัก ๒-๓ ยก
ถ้าแกถูกอ้ายพลคว้า กันรับรองว่ากันจะแก้ไขแกเอง อ้ายแกมันก็ดีแต่คุยโม้ เหมือนกับนักมวยอินเดียคน เจ้าหมอน
นั่นชื่อกัสมิระนันทะวะดี เป็นคนของท่านมหาราช"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดเสริมขึ้น

"พอแล้วไม่ต้องเล่า คุณเจ้าพลมันซ้อมกับเจ้าหงวนดีกว่า"

พลเดินเข้ามาสัมผัสมือกับเสี่ยหงวน ทั้งสองแยกออกจากกัน

"มวยไทยนะโว้ย" อาเสี่ยพุดยิ้มๆ

แล้วกิมหงวนก็ยกเท้าขวาเตะโป่ง นายพัชราภรณ์ยกท่อนแขนขึ้นปิด เปลี่ยนฟุตบอลเว็กลงเท้าขวาออก
ข้างหน้าอาเสี่ยเตะช้ายโครม ทันใดนั้นเองหมัดตรงช้ายของพลก็จับเปาะเข้าให้ที่ปลายคางเสี่ยหงวนอย่าง
ถนัดถนี้ อาเสี่ยล้มลงก้นกระแทกพื้นทันที สะบัดหน้าเราๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ตะ โคนลงมาจากหน้าต่างชั้นบน

"ลุกขึ้นอ้ายหงวน สู้มัน"

อาเสี่ยยิ้มแหงๆ เหยหน้าขึ้นมองดูเจ้าคุณประสิทธิ์กับคุณหญิงวาด

"ลุกไม่ไหวครับ นัยน์ตาพร่าพร่าวไปหมดแล้วเห็นพระอาทิตย์ทั้ง ๓ ดวง"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แยกเขี้ยว หยิบกระบี่งูที่วางอยู่บนขอบหน้าต่าง ขว้างลงมาจากทะลวงกิมหงวน
นไปอย่างหวุดหวิด นิกกรับดิเรกหัวเราะงอหายเสี่ยหงวนแจ้งใจพุงร่วงอันสูงชะลูดของเขาลุกขึ้น แล้วเดินก้าวเข้าไป
ไปหาพล

"มึง มึง ระวังให้ดี ประเดี๋ยวจะต้องโดนหมัดมรณะ"

"เออ เข้ามา"

กิมหงวนชกสวิงขวาเต็มเหวี่ยง พลก้มสีริษะหลบหวุดหวิด อัปเปอร์คัทขวาถูกชายโครมเสี่ยหงวนดึง
อีกอาเสี่ยทำตัวโก้งขนวดคิ้วนี้ว่าหน้า มือต่ำลงมากุมท้อง พลจัดด้วยหมัดช้ายโครม คราวนี้ร่างอันสูงชะลูดก็ผงะ
หงายนอนเหยียดยาวอยู่กลางสนาม

อาเสี่ยถอนหายใจเฮือกใหญ่ ยกขาขึ้นไขว่ห้างนอนทำตาปริบๆ แลเห็นดาวเดือนขึ้นกลางวัน หูอื้อ
นัยน์ตาพร่าพร่าว ดร.ดิเรก, นิกกร, เจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าเห้วหัวเราะงอหาย นายพัชราภรณ์เดินเข้ามาหยุดยืน
ข้างๆ เสี่ยหงวน

"เฮ้ย...ลุกขึ้นมาซิ"

กิมหงวนฝืนยิ้ม

"ไม่ไหวโว้ย แผ่นดินมันหมุนไปหมดแล้ว"

คราวนี้พลหัวเรากัก ก้มลงประคองอาเสี่ยลุกขึ้นนั่ง

“ไหนว่ากันจะโดนหมัดมรณะของแกไม่ใช่หรือ?”

เสี่ยหงวนค้อนควับ

"ชกยังกะลิง ใครจะชกทัน แหม อ้ายหอกนี่หมัดหนักอย่างว้ายร้ายเลย แห้วไวยมาถอนนมให้ทีเถอะ"

เจ้าแห้วอิมน้อยอิมใหญ่ เดินเข้ามาทรุดตัวนั่งข้างเสี่ยหงวน

"รับประทานเป็นยังงัยบ้างครับ"

อาเสี่ยทำตาเขียว

"ยังจะถามอีก เดี่ยวถีบเปรี้ยงเข้าให้หรือค้อ โอ๊ยแยะไวย ขากรไรกรแทบหัก หมอไวย มาดูกันหน่อยซี จะเป็นลมอยู่แล้ว"

ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

"ไม่ตายหรือก็น่าทำใจเสาะไปได้"

เจ้าแห้วถอนนมทั้ง ๒ ข้างออก แล้วช่วยแก้ผ้าพันมือให้ ประคองกิมหงวนให้ลุกขึ้นยืน

"รับประทานไปนั่งพักเถอะครับ"

กิมหงวนเดินตุ้บตุ้บไป นั่งบนเก้าอี้นุ่มตัวหนึ่งแห้วอิม ถอนนมให้นายพัชราภรณ์

การฝึกซ้อมสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้

หนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับได้เสนอข่าวการแข่งขันชกมวยครั้งพิเศษนี้อย่างครึกโครม อันเป็นข่าวที่ประชาชนนักมวยทั้งหลายสนใจมาก โดยเฉพาะอาเสี่ยกิมหงวนของเราเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย มีมิตรสหายมาก เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องในวงสังคมและการค้า ผู้ที่รู้จักกับเสี่ยหงวนจึงกระหายที่จะใคร่ชมการต่อสู้บนเวทีผืนผ้าใบของอาเสี่ย ส่วนนิกรก็มีพรรคพวกไม่น้อย

วันเวลาใกล้เข้ามาทุกที อาเสี่ยเฟ่งอันมาขลุกขลู่อยู่กับคณะพรรค ๔ สหายที่บ้าน "พัชราภรณ์" แทบทุกวันนิกรช่วยทำงานโฆษณาให้อย่างเต็มที่ และทุกเวลาเข้าเย็นนายจอมทะเล้นกับเสี่ยหงวน ก็รีบเร่งพืดตัวเป็นการใหญ่ต่างคนต่างจ้างนักมวยฝีมือดีมาซ้อมต่างคนต่างซ้อมของตน

กิมหงวนตื่นนอนแต่เช้ามีด ๕.๐๐ น. ตรง ออกวิ่งไปตามถนน จ้างเจ้าแห้ววิ่งเป็นเพื่อนเข้า ให้ค่าป่วยการวันละ ๒๐ บาท วิ่งจากบ้าน "พัชราภรณ์" ตรงไปตามถนนพญาไท จนกระทั่งถึงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เลี้ยวซ้ายเข้าถนนราชวิถี ตรงไปพระบรมรูปทรงม้าแล้วขึ้นสามล้อกลับบ้าน ซ้อมชกลม ๒-๓ ยก กระโดดเชือก ชกกระสอบ หรือมีละนั้นก็ซ้อมนม การซ้อมนมซ้อมวันเว้นวัน อาเสี่ยพยายามกินอาหารที่มีประโยชน์ กินไข่ไก่วันละ ๒๐ ฟอง ผัก,เนื้อ และนมบำรุงกำลังเต็มที่

ส่วนนิกร มีการพืดตัวตั้งนี้ ตื่นนอน ๑๑.๐๐ น. ตรง วิ่งรอบสนามตึกในราว ๒ รอบ แล้วกินอาหารเสร็จ แล้วนอนหลับ ตื่นนอน ๑๕.๐๐ น. ซ้อมชกลมชนิดหน้อยบางวันก็ซ้อมนม ส่วนเชือกไม่ยอมกระโดด และกระสอบทรายไม่เคยชกเลย

ตอนบ่ายวันนั้น อาเสี่ยเฟ่งอันมาหา ๔ สหายที่บ้าน "พัชราภรณ์" และนั่งสนทนากันอยู่ในห้องรับแขก มีเจ้าคุณป๋องนี่ๆ รวมอยู่ด้วย

"คุณร่างไปปลิวเสร็จหรือยังครับ" เฟ่งอันถามนิกร

นิกรอมอิม

"เสร็จเรียบร้อยแล้วครับ"

"อ้อ ดีทีเดียว ผมจะได้ส่งโรงพิมพ์เขาเรียงพิมพ์และตีพิมพ์พุงนี้ ตั้งใจพิมพ์สัก ๒ หมื่นฉบับ แห้วถอนนมกระจายเสียงแจกไปปลิว ขอให้ผมชมร่างไปปลิวโฆษณาหน้อยเถอะครับ"

นายจอมทะเล้นหันมาทางเจ้าแก้ว ซึ่งนั่งพับเพียบเรียบร้อยคอยรับใช้อยู่ข้างๆ

"เฮ้ย...ไปที่ห้องสมุด หยิบแฟ้มสีเขียวมาให้ข้า"

เจ้าแก้วรับคำสั่ง ลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไป ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวถามเสียงพ้องอันอย่างเป็นทางการ

"เธอขายบัตรล่วงหน้าได้เท่าไรแล้ว"

อาเสียงพ้องอันยิ้มอ่อนโยน

"ผมกำลังจะเรียนเรื่องนี้ให้คุณอาทราบเชียวครับ คณะกรรมการของสมาคมหยิบหอย ได้ขายบัตรพิเศษไปหมดแล้ว ที่นั่งพิเศษราคา ๒๐๐ บาท ๕๐๐ ที่นั่ง มีคนจองหมดแล้ว มีผู้บริจาคเงินเป็นพิเศษ ๓๐ ราย ได้เงินเฉพาะผู้บริจาคเงินพิเศษ ๒๕๐,๐๐๐ บาท"

"อ้อ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ คราง "จัดงานดีมากหลานชายอาเชื่อเหลือเกินว่าการชกมวยที่เวทีสวนลุมพินีในวันที่ ๑ เดือนหน้า จะเก็บเงินค่าดูได้มากที่สุดเป็นประวัติการณ์ และหมายถึงจำนวนคนดูด้วย"

พ้องอันหัวเราะ

"แน่นอนครับ พวกพ่อค้าเงินได้ร่วมมือกับเราเต็มที่โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ทหารบก,เรือ ,อากาศ ทั้ง๓ กองทัพก็ได้ให้ความร่วมมืออย่างแข็งแกร่ง ในวันนั้นเจ้าหน้าที่ทหารจะควบคุมรักษาประตูไม่ให้มีการรั่วไหล ถ้าคนประทุรบัตัวไว้แล้วไม่เลิก จะถูกสารวัตรทหารจับกุมทันที"

ดร.ศิริกมลขึ้นบ้าง

"เรื่องบัตรเบ่งหรือบัตรหน้าด้านจะมีไหมคุณ"

"อ้อไม่มีครับ เพราะที่นั่งทุกที่มีหมายเลขประจำเบ่งเข้าไปโดยไม่มีบัตรไม่ได้"

เจ้าแก้วถือแฟ้มเอกสารเล่มหนึ่ง เดินเข้ามาในห้องรับแขก ทردادวลนั่งคุกเข่าส่งแฟ้มให้หน้ากรออย่างนอบน้อมนายจอมทะเล้นจัดแจงเปิดแฟ้มหยิบร่างใบปลิวโฆษณามวยออกมามี

"คุณช่วยอ่านให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ" เสียงพ้องอันขอร้อง

นิกรกระแอมเบาๆ แล้วอ่านร่างใบปลิวซึ่งเขียนขึ้นจากสมองอันเฉียบแหลมของเขา

ศึกมหาประลัย ไชโย วันโลกทลาย

การชกมวยครั้งสำคัญยิ่ง

เวทีสวนลุมพินี

พ่อแม่พระเดชพระคุณ คุณย่า คุณยายพี่น้องทั้งหลายโปรดอย่าพลาดวันฟ้าถล่มโลกทลาย คือวันที่ ๑ กรกฎาคมนี้ เสือจะพบสิงห์ ช้างจะสู้หมี ลิงลมจะอมข้าวพอง ความฤๅษจะส่องแสงแข่งกับพระจันทร์ ไฟประลัยกัลป์จะมาล้างโลก

ไชโย ไชโย ใหญ่ยิ่งกว่าศึก โลกันต์ ยิ่งใหญ่กว่าศึกเกาหลี ท่านต้องไปดู ท่านต้องไปชมการแข่งขันชกมวยบำรุงการกุศลในครั้งนี้ ใครไม่ไปดูก็บ้าเต็มทน

ไชโย รั้วของประเทศกำลังโห่ว คอมมิวนิสต์ใกล้บ้านเราเข้ามาแล้ว จงช่วยกันสร้างรั้วบ้านของท่านด้วยการไปดูการชกมวยครั้งสำคัญยิ่ง เก็บเงินบำรุงกองทัพไทยทั้ง ๓ ทพ เด็กดูได้ ผู้ใหญ่ดูดี ภิกษุสามเณรดูยังได้ พ่อแม่พระเดชพระคุณทั้งหลาย คณะได้จัดมวยขึ้นเรื่อยๆ ทั้งนี้ขึ้นออกโรงในครั้งนี้รวมคารามวยทุกวงิก คุณป้าคุณน้า คุณยายโปรดไปชมให้จงได้ ลงโรงเวลา ๑ ทุ่มครึ่งถึงฝนตกก็ไม่งดแสดง แต่ควรหาร่มกระดาดติดมือท่านไปด้วย เนื่องจากวิกสวนลุมพินีไม่มีหลังคาเหมือนวิกราชดำเนิน

ประเทศเป็นบ้าน ทหารเป็นรั้ว ผู้ชายเป็นผ้า ผู้หญิงเป็นเมีย

ไม่มีคณะใดสามารถจัดรายการมวยได้ดีเหมือนคณะเรา เรากล้าลงทุนเพื่อสนองพระเดชพระคุณ ท่านจะได้ชมการชกต่อตะตือบ ขึ้นเขาลงศอกกันอย่างสมใจพระเดชพระคุณ นักมวยทุกคนสาบานว่าจะยอมตายคาเวทีท่านดูมวยนัดนี้ท่านได้บำรุงกองทัพไทยทั้ง ๓ ทပ်

อย่าลืม อย่าลืม อย่าลืม บัตรล่วงหน้ามีจำหน่ายที่สถานีตำรวจทุกแห่ง ท่านที่แน่ใจว่าไม่มีคดีติดตัวเชิญไปซื้อบัตรตามโรงพักต่างๆ ได้

รายนามนักมวยที่เข้าแข่งขัน

คู่ที่ ๑ จำเริญ ทรงกิตร์ตัน	๖๐ ก.ก.
วรกิจ แดนอีสาน	๖๒ ก.ก.
คู่ที่ ๒ ผล พระประแดง	๖๑ ก.ก.
เวก สมุทรปราการ	๖๓ ก.ก.
คู่ที่ ๓ ชูชัย พระขรรค์ชัย	๖๘ ก.ก.
กระดิ่งงา เลือด ก.ข.	๖๘ ก.ก.
คู่ที่ ๔ สมเดช เดชธนู	๗๐ ก.ก.
หลังวันป่า ร.ย.ฝ.	๗๒ ก.ก.
คู่ที่ ๕ กิมหงวน ไทยแท้	๖๕ ก.ก.
นิกร การุณวงศ์	๖๒ ก.ก.

มวยสากล

คู่ที่ ๖ ยัง ยอนตัน	แชมเปียนยุโรป
แบ็ตตาลิ่ง กร็อก	แชมเปียนตะวันออก

คู่ ๑ ถึงคู่ ๔ ไม่ต้องอธิบายอะไรท่านก็คงตื่นตื่นอยากดูแล้ว จึงเหลนไฟ จำเริญ จะสู้กับจึงจกน้ำวรกิจ อาจารย์ผลจะแสดงการเล่นกลด้วยลวดลายแปลกๆ ชูชัย พระขรรค์ชัย จะน็อกกระดิ่งงาเหมือนที่พี่ทิดสุขได้ละ หรือเพราะกระดิ่งงาเป็นนักมวยหมัดดินระเบิด ที่น็อกเอาที่คู่ต่อสู้มา ๕๐๐ คนแล้ว เคยชกคนตายถึง ๖๓ คน สมเดช ความฤตยู พบกับสิงห์ร้ายที่ไม่เคยปราบชกคู่ต่อสู้คนใด เขาคือหลังวันป่าเลือด ก.ข. นักมวยที่มีกำลังเท่าช้างสาร

คู่ที่ ๕ เป็นมวยพิเศษ คือมวยบรรดาศักดิ์ โดยเฉพาะอาเสี้ยกิมหงวน ไทยแท้เป็นมหาเศรษฐีหนุ่มรูปหล่อที่กว้างขวางในวงการค้าและวงสังคม และเป็นมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยที่สุดในประเทศไทย นอกจากนี้ยังเป็นนักมวยสมัครเล่นที่เคยขึ้นชกมาหลายครั้งแล้ว ส่วนนิกร การุณวงศ์ ในวงสังคมย่อมรู้จักเขาดี เขาเป็นนักธุรกิจชั้นสูงเป็นนักมวยสมัครเล่นศิษย์เอกของสมาน ดิลกวิลาศ เคยขึ้นชกมวยมาหลายครั้งเช่นเดียวกัน จนกระทั่งประชาชนให้สมญานามว่า "จอมทรหด" มวยคู่นี้จะต่อยกันให้ถึงใจพระเดชพระคุณพ่อแม่ทั้งหลาย

โดยเฉพาะมวยสากล ถ้าท่านไม่ได้ชมมวยคู่นี้ท่านจะต้องเสียใจไปจนตาย ยัง ยอนตัน แชมเปียนไลท์เวทแห่งยุโรป จะพบกับ แบ็ตตาลิ่ง กร็อก แชมเปียนภาคตะวันออก ทั้งสองเปรียบเหมือนเสือกกับหมี่ จะสู้กันอย่างยอมตายคาเวทีทีเดียว

ไชโย ไชโย โปรดอย่าพลาดวันโลกกลมฟ้าทลายวันไฟประลัยกัลป์ล้างโลก คือวันที่ ๑ กรกฎาคมนี้ เวลา ๑๕.๓๐ น. ที่เวทีสวนลุมพินี

อัตราค่าดู ๕๐ บาท ๑๐๐ บาท ๒๐๐ บาท โปรแกรมนี้งดตัวเบ่งและตัวพยักอย่างเด็ดขาด

อ่านจบนิกรก็ยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ส่งร่างใบโฆษณาให้อาเสีฯฟังอันแล้วกล่าวถามว่า

"เป็นไงครับเสีฯ แบนเนียนดีไหม"

เสีฯหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก อาเสีฯฟังอันหน้าอเหมือนจ๊ก म्मปากแน่นกระพริบตาถี่เร็ว แล้วเขาก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ผมคบคนผิดเสีฯแล้ว"

นิกรสะดุ้งเฮือก

"หา อาเสีฯหมายถึงผมหรือครับ"

"ถูกแล้ว" เสรีฐิต์สำเพ็งพูดเสียงหนักๆ "โธ...นี่มันใบปลิวี่เกนี่ครับ สำนวนอย่างนี้เหมาะที่จะเป็นใบปลิวี่เกมากกว่า"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ หัวเราะก๊าก

"คบใครไม่คบคบอัยกรนี่น้ำ..." ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง

นายจอมทะเล้นชักฉิว มองดูอาเสีฯฟังอันอย่างเคียดดาล

"อาเสีฯครับ ก่อนที่คุณจะประณามผมโปรดใช้หัวแม่เท้าทั้งสองข้างคิดและตรองดูก่อน แล้วกัน...นี่ผมทำคุณบูชาโทษ โปรดตัดตัวเดรัจฉานกลับได้บาป"

"อ้าว...เห็นผมเป็นสัตว์ไปแล้ว" เฟงอันคราง

นิกรหัวเราะก๊าก

"เปล่าๆ ๆ โธ...ผมจะไปว่าอาเสีฯยังงั้นได้หรือครับผมเปรียบเทียบให้ฟังต่างหาก อาเสีฯครับที่อาเสีฯว่าสำนวนใบปลิวี่มวของผมห่เหมือนกับใบปลิวี่เกนะถูกแล้ว ผมไม่ปฏิเสธ เพราะผมตั้งใจเขียนเป็นใบปลิวี่เกเพื่อให้ทันสมัยเหมาะสมกับสถานการณ์ของประเทศชาติเราในปัจจุบันนี้ อาเสีฯคงจะทราบดีแล้วว่า ขณะนี้น่าจะดนตรีหรือยี่เกของเรากำลังมีความสำคัญยิ่งเพียงใด ภัยจากคอมมิวนิสต์จะพันไปได้ก็ด้วยยี่เกนี่แหละครับ ง่า...ผมจะร้องให้ฟัง"

แล้วนิกรก็ร้องออกแขกเสียงลั่นห้อง

"เหล่เหลเฮ...เอ๊ว่าฮังเลเลเล พวกเราชาวไทยไม่เอาคอมมิวนิสต์ ถ้าหากเข้ามาประชิด แผลงฤทธิ์รอดคนไทย พวกเราจะสู้ จะกอบกู้ชาติ ไว้ ให้ชาติพันภัยเอ๊ว่า...คนไทยสี่ไม่แดง"

คราวนี้อาเสีฯฟังอันยิ้มออกมาได้ พยักหน้าซ้ำๆ

"จริง...จริงครับ ยี่เกมีความสำคัญมาก ถึงกับมีการแสดงยี่เกปราบคอมมิวนิสต์ ซึ่งรางวัลด้วยทองในวิทยุกระจายเสียง เอ...ผมนี่เขลาไปถนัดเชียวครับ ใบปลิวี่ของคุณนี่เหมาะสมที่สุด ทันสมัยที่สุด คุณนี่ปัญญาแหลมมาก"

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"เชื่อก่อนผมเถอะน่า อาเสีฯ ใครได้อ่านใบปลิวี่นี้แล้วรับรองว่าเราจะต้องไปคูมวนัดนี้อย่างแน่นอน"

"ครับ ครับ ขอบคุณมากที่เคียวเท่าที่คุณกรุณาเอื้อเฟื้อผม ผมจะนำร่างใบปลิวี่ไปส่ง โรงพิมพ์ในวันนี พุดจบเฟงอันก็หันมายิ้มกับเสีฯหงวน "เฮ้ย...แกพิตตัวดีแล้วหรือ"

กิมหงวนพยักหน้า

พิตเปรี้ยะเลย รับรองว่า อัยกรถูกกัน น็อคแน่นอน"

"หนอยแน่" นายจอมทะเล้นอุทาน "แกไม่ได้กินเหล้ามาจากไหน เรามี ๑๐ นิ้วเหมือนกันไว้ใครพลาดใครก็ถูกนับ ๑๐ นิ้วแหละ อีกอาทิตย์เดียวก็จะต้องรู้ตัวชู้กัน"

พลก่่าวถามเศรษฐีตำเพ็งอย่างนอบน้อม

"คุณได้กรรมการแข่งขันชกมวยแล้วหรือครับ ผมหมายถึงกรรมการห้ามมวย"

"อ้อ เรียบร้อยแล้วครับ ผมได้เชิญท่านผู้เชี่ยวชาญกีฬามวยและเป็นผู้มีเกียรติมาเป็นกรรมการ ทุกๆ ท่านยินดีรับช่วยเหลือโดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆ เลย แม้แต่ค่าพาหนะ งาม...มีเจ้าคุณชราภาพไพศาล เป็นกรรมการรักษาเวลา คือตีระฆัง นายสังวาลย์ นายแจ่ม พละเอก เป็นกรรมการห้ามมวย นายแทน กับ หม่อมเจ้าปริยากรเป็นกรรมการให้แต้ม แต่ละท่านผ่านกีฬามวยมาแล้วอย่างอ้อมหมีพินันเชียวครับ"

"ดีทีเดียวครับ" พลพุดยิ้มๆ "ท่านที่กล่าวนี้ผมรู้จักดีแต่เจ้าคุณชราภาพท่านแก่แล้วนะครับ"

เพ็งอันหัวเราะ

"ไม่เป็นไรครับ ท่านแก่แต่ตัวเท่านั้น ส่วนหัวใจท่านเป็นหนุ่ม เพราะท่านเป็นนักกีฬา สปอร์ตและใจดีมาก พุดจ่าอ่อนหวาน ไม่ดูถูกเหยียดหยามนักมวย ใครไหว้ท่านก็ไหว้ตอบอย่างนอบน้อม คนอย่างนี้น่านับถือครับ" แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณปัจจนึกๆ "คุณอากรุณศาสนใจกับเจ้าหงวนกับคุณนิกรหน่อยนะครับ ถ้าฟิตน้อยเกินไปขึ้นชกก็จะหมดแรงขายหน้าเขา"

นิกรพุดเสริมขึ้นทันที

"สำหรับผมไว้ใจได้ ร่างกายของผมกำลังสมบูรณ์ถึงขนาด การเที่ยวชกชนตอนกลางคืนก็เลิกแล้วผลของการตรวจเลือด ดิเรกก็รับรองว่าโลหิตของผมไม่มีเครื่องบวมเลย"

เพ็งอันหัวเราะ

"ก็ดีแล้วครับ การชกในคืนวันที่ ๑ เดือนหน้าอาจจะเป็นวันสำคัญแห่งประวัติศาสตร์มวยแห่งประเทศไทย ผมสั่งเขาทำเปลพิเศษ ไว้แล้วสำหรับห้ามคุณหรือเจ้าหงวนคนใดคนหนึ่ง"

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

"ผู้ที่มีเกียรติได้นอนเปลเห็นจะเป็นอ้ายหงวน ไม่ใช่ผม"

เลียหงวนอดหัวเราะไม่ได้

"อย่างเพ็งขุยไว้ อ้ายกร โคนหมัดกันเข้าแกจะล้มโลก เมื่อวานกันไปซ้อมกับสมเดชที่ค่ายอรุพงษ์ นายสมเดชขังออกปากว่าหมัดราวกับตะลุมพุก พรรคพวกของกันทางลำเพ็งเขาต่อกัน ๓ เอา ๑ แล้วจะบอกให้"

เสียงหัวเราะดังขึ้นหลายๆ เสียงพร้อมกัน ต่อจากนั้นเพ็งอันก็สนทนากับคณะพรรค ๔ สหายปรึกษาหารือกันในเรื่องจัดการแข่งขันชกมวยครั้งสำคัญในคราวนี้ อีกในราวครึ่งชั่วโมงเขาก็ลากลับ

อาทิตย์ที่ ๑ กรกฎาคม

ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะลับโลก ประชาชนทุกชาติทุกภาษาและทุกมุมเมืองก็หลั่งไหลกันมายังสวนลุมพินี นับจำนวนหมื่น เพื่อชมการแข่งขันการชกมวยนัดมหิพารยิ่งเก็บเงินบำรุงกองทัพไทย ซึ่งสมาคมหิพยไหว้ร่วมมือกับพ่อค้าคหบดีชาวจีนและไทยจัดทำขึ้น

ที่หน้าห้องขยตัวมีการตะลุมบอน และประจัญบานกันอย่างอดุดุด เจ้าหน้าทีเฝ้าประตูต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยในการเก็บและฉีกบัตรผ่านประตูที่นั่งทุกชั้นแน่นขนัดก่อนเวลา ๑๕.๐๐ น.

แล้ววันโลกาวินาศแห่งศึกมหาประลัย ก็เริ่มต้นในเวลา ๑๕.๐๐ น. ขณะที่เจ้าคุณชราภาพไพศาล พาร่างอันสูงระหงของท่านในชุดสากลสีขาว เดินเบ่งไปมารอบๆ ข้างเวที นักมวยก็ส่งเสียงอะอะเฮฮาตะโกนขึ้น

"ได้เวลาแล้วครับเจ้าคุณ เอา...ลงมือได้แล้ว"

เจ้าคุณเต่าซึ่งแต่แต่ตัวขี้มรับคนดู แล้วเดินมาที่มุมกรรมการรักษาเวลา เอื้อมมือกระดุกสายระฆังทันที "แก๊งๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ"

ประชาชนต่างตบมือโห่ร้องที่จะได้ชมการชกมวยนัดมโหฬารยิ่ง จำเริญ ทรงกิตร์ตันน์ จึงเหลนไฟปรากฏตัวขึ้นแล้ว เขาเป็นนักมวยที่มีฝีมือและชั้นเชิงยอดเยี่ยม ยกที่จะหาใครเปรียบเหมือนนอกจากนี้ยังมีมารยาทสุภาพเรียบร้อย เป็นที่รักของคนดูทั่วไป เขาก้าวขึ้นมาทางมุมแดงท่ามกลางเสียงตบมือโห่ร้องของพวกแฟนที่นิยมในตัวเขาภายในเสี้ยวครู่อย่างงามหูของคณะทรงกิตร์ตันน์ เจ้าหนูน้อยจึงเหลนไฟได้ยกมือไหว้ประชาชนคนดูทั้ง ๔ ทิศ หลังจากนั้น จึงจกน้ำวรกิจ แคนอีสานก็แผ่นแผ่นข้ามเชือกขึ้นมาบนเวทีอย่างองอาจ แต่ทำเขาข้ามไม่พ้นเชือก ผลสะท้อนจึงเกิดขึ้นคือ วรกิจหัวขม่านอนเหยียดยาวบนพื้นเวที อย่างไม่รู้ตัว จึงจกน้ำรีบลุกขึ้นอย่างฉับพลัน ยกมือไหว้คนดู แล้ววิ่งเข้ามาจับมือกับเจ้าเหลนไฟด้วยน้ำใจสปอร์ตของเขา

พี่เลี้ยงของแต่ละฝ่ายต่างสวมหมวกให้นักมวยของตนหลังจากนายสังวาลย์กรรมการห้ามมวย ได้ตรวจดูมือของนักมวยทั้ง ๒ แล้ว คนดูส่งเสียงเฮฮาดลอดเวลา

"ต่อแดง ๒ เอา ๑ เอ้า.....เอาไม่ตลอดท้ายก"

เจ้าคุณชราภาพ ๆ ยกมือเคาะระฆังเริ่มต้นยกที่ ๑

"แก๊ง"

นักมวยทั้ง ๒ ต่างเลื่อนตัวลงมาจากม้านั่งลงนั่งบนพื้นบริเวณคาสวดมนต์ภาวนาเรียกครูบาอาจารย์ จำเริญท่องอิติปิโส ถอยหลัง ๓ จบ ปลุกพระเครื่องกลางที่กำลังจ้าวคืออยู่ที่แขนของเขาให้ต้นขึ้นคุ้มครองเขา วรกิจปลุกตัวให้คงทนเข้าศอกจากอำนาจของว่านยา ซึ่งเขากินและทามาจากบ้าน ซึ่งครูของเขารับรองว่าโดนจิงๆ ก็ไม่แตก ถึงแตกเลือดออกก็ไม่ถึงตาย

เสียงปี่และกลองเริ่มบรรเลงเพลงไหว้ครู อย่างไพเราะ อี้อเอ...แอ้อ แอ้อ...แอ้อ แอ้อ...นักมวยทั้งสองรำยรำตามประเพณี และแบบแผนการต่อสู้แบบมวยไทยจำเริญขึ้นพรหมสี่หน้า วรกิจขึ้นหนูมานถวยตัว เดินกันไปเดินกันมาสักครู่ก็เข้าจับมือกัน

นายสังวาลย์นักห้ามมวยชั้นเยี่ยมได้กล่าวให้โอวาทคู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่ายให้ต่อสู้กันแบบนักกีฬา แล้วไล่ไปเข้ามุมเจ้าคุณชราภาพมองดูนาฬิกาแล้วเคาะระฆังอีกครั้งหนึ่ง

จากการต่อสู้เริ่มต้นแล้ว

ภายในห้องพักนักมวยฝ่ายน้ำเงิน นิกกรำลังนั่งเหยียดเท้าให้เจ้าแห้วนวดเพื่อนให้เขา พวกนักมวยฝ่ายน้ำเงินหลายคนรวมทั้งนายเบ็ตดาลิ่ง กร็อก กำลังสนทนากันกับพวกพี่เลี้ยงของตนอย่างครั้นเครง

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พี่เลี้ยงนิกกรเดินเข้ามาในห้องพักท่านยิ้มให้ลูกเขยของท่านแล้วกล่าวถาม

"เป็นยังไงบ้าง ใจคอผ่องแผ้วดีหรือ"

นิกกรหัวเราะ

"ไม่มีการตื่นตื่นเสียเลยครับ วันนี้ผมเชื่อว่าฝ่ายน้ำเงินต้องชนะทั้ง ๖ คู่ คู่ชกครับ ตละคนพิตจนเนื้อหนังแทบปริ นั่นยังไงล่ะครับเบ็ตดาลิ่ง กร็อก หมอเป็นคนสนุกสนานดีเหมือนกัน คุณพ่อไปคู่อ้ายหงวนมาหรือครับ

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พยักหน้า

"อ้ายหงวนกำลังคุยไม้กับนายสมเดช มันในว่ามันจะน็อกแกในยกที่ ๒"

นิกกรขบกรามกรอด ผลุดลุกขึ้นยืนอย่างเดือดดาล

"ยังงั้นผมไปกระที่มันเสียเดี๋ยวนี้อีกก่อน ได้รู้ดีรู้ว่าใครจะเก่งกว่าใคร สู้ไม่ได้ผมแทงตายท่าเลย"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ โบกมือห้ามลูกเขยของท่าน

"แกต้องใจเย็น อ้ายกร เชื้อเถอะน่า อ้ายหงวนถึงแม้จะสูงกว่าแกก็ไม่มีทางที่จะเอาชนะแกได้ วันนี้เป็นวันนำเงินไวย"

ทันใดนั้นเอง นักมวยและพี่เลี้ยงทุกคนที่ยืนอยู่ในห้องก็ทำหน้าตื่นไปตามกัน วรก็จิ้งจกน้ำตึกใส่แปลมเข้ามาด้วยใบหน้าที่ของนายวรก็พกซ้ำแทบจะจำไม่ได้

"ว่า..." นิกครางมองดูวรก็อย่างเศร้าใน "จิ้งจกน้ำทำไมถึงมีวนเสียเร็วนักไวยพี่ชาย"

พี่เลี้ยงคนหนึ่งหันมายิ้มกับนิก

ก็ทำไมจะไม่เร็วล่ะครับ เจอศอกเข้าที่ปลายคาง ๒ ที่ซัด ถูกหมัดอีกในราวห้าหกลีบที่ ล้มเกือบไม่ลง"

นิกกรลื่นน้ำลายเอือก หันมาทางพ่อตาของเขา

"คุณพ่อ ไปบอกกรรมการขอเปลี่ยนผม ไปอยู่ฝ่ายแดง และให้อ้ายหงวนมาอยู่ทางฝ่ายนำเงินเถอะครับ วรก็แกทำเสียถูกเสียแล้ว"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึๆ

"เปลี่ยนยังโงะ ใครเขาจะยอม เถอะน่า ไม่ต้องเสียขวัญ นั้นฝ่ายนำเงินพวกเรากลับไปอีกแล้ว"

นิกกรเดินเข้าไปหาเวก สมุทพรปรการ นักมวยคู่ที่ ๒ ซึ่งจะโรมรันกับอาจารย์ผล กระทั่งเปลี่ยน นักมวยชั้นอาจารย์ผู้พราวไปด้วยลูกไม้และชั้นเชิง นายจอมทะเล้นยื่นมือให้เวกจับ

"เพื่อนยาก อย่าลืมนำเงินหมายถึงชัยชนะ ลือต้องเอาชนะคู่ต่อสู้ให้ได้ ขอมตายคาเวทีเลย"

นายเวกยิ้มอย่างแห้งแล้ง

"อ้ายตายนะไม่ถึงตายหรอกครับคุณ อย่างมากก็หามาห้องเราเท่านั้น วันนี้ผมไม่มีใครมีแรงเสียด้วย"

"อ้าว เป็นอะไรไปล่ะ"

"ไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ แต่ใจมันไม่สู้"

"แล้วกัน จะสู้ได้ระะ เขาก็มี ๑๐ นิ้วเหมือนกับเรา กว่าจะไร ไปออกไปเถอะ ขึ้นเวทีซัดชกคนดูเขาจะค่าเอา กันจะคอยฟังข่าวชัยชนะของแก สวัสดิ์น้องชาย"

นายเวกเดินตามพี่เลี้ยงของเขาออกไป อย่างเงิบเหงา นิกกรเดินมานั่งบนเตงผ้าใบ แล้วพูดกับเจ้าแห้ว

"เอ็งคิดว่าข้าจะชนะอ้ายหงวน ไหมวะ อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วถอนหายใจเบาๆ

"รับประทานอย่าให้ผมวิจารณ์เลยครับ ผมเล่นไว้แล้ว ๑,๐๐๐ บาท"

นิกกรยิ้มเป็น

"ยังงั้น เป็นพี่เลี้ยงข้าแกก็ต้องเล่นข้า"

"มิได้ครับ รับประทานผมเล่นข้างอาเสี่ย"

"อ้าย ใจเสือกไปเล่นอ้ายหงวน"

"โธ...รับประทานอาเสี่ยแกทั้งสูงทั้งใหญ่กว่าคุณนี่ครับ น้ำหนักก็มากกว่าเป็นกอง รับประทานถ้ายังงี้ก็สู้ไว้ให้ครบ ๕ ยกนะครับ รับประทานแพ้แต่ยังคิดว่าถูกน้อ"

นิกกรเงยหน้าขึ้นยักคิ้วกับพ่อตาของเขา

"คูชครับคุณพ่อ อ้ายแห้วมันเป็นพี่เลี้ยงผม แต่เสือกไปเล่นอ้ายหงวน"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะหึๆ

"พ่อก็เล่นอ้ายหงวนเหมือนกัน เจ้าคุณประสิทธิ์ๆ เขาเล่นทางแก พ่อเล่นอ้ายหงวน เดิมพัน ๕,๐๐๐ บาท"

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือกติๆ กันหลายครั้งเอนตัวลงนอน บอกให้เจ้าแห้วนวดให้เขาอีก สักครู่ นิกกร่อนหลับสนิทกรณลั่นห้อง พวกนักมวยฝ้ายน้ำเงินหัวเราะลิกคักไปตามกัน

เวลาของการต่อสู้ผ่านพ้นไปตามลำดับ ผล พระประแดง ใช้ศอกกลับน็อกเอ้าท์เวก สมุทรปราการ ในยก ที่ ๒ ส่วนมวยไทยคู่ที่ ๓ ระหว่างพ่อเทพบุตร ชูชัย พระขรรค์ชัย กับ กระดิ่งงาเลือด ก.ข. ได้ต่อสู้กันอย่างโชน โชน ชูชัยสามารถใช้หมัดมรณะของเขาคว้านายกระดิ่งงาได้ในปลายยก ๔

ระหว่างมวยไทยคู่ที่ ๔ ระหว่างสมเดช เดชธนู กับ หลิ่งวันป่า ร.ย.ฝ. กำลังเริ่มต่อสู้กัน ในยกที่ ๑ เจ้า คุณปัจฉิมณีฯ ซึ่งออกไปยืนดูมวยอยู่นอกห้องพักก็กระหืดกระหอบกลับเข้ามา

นิกกร่ำถอนหลับสนิทอยู่บนเตียงผ้าใบ เจ้าแห้วนวดเพื่อนอยู่ข้างๆ

"เฮ้ย อ้ายแห้ว ปลุกอ้ายกรลุกลงตื่นเตรียมตัวได้แล้วมวยคู่ที่ ๔ เริ่มชกแล้ว"

เจ้าแห้วเอือมมือเขย่าแขนนิกกร

"คุณครับ คุณ....รับประทานตื่นเถอะครับ"

นิกกร่อนหลับอย่างสบาย ปลุกเท่าไรก็ไม่ลุก เจ้าแห้วจึงประคองให้ลุกขึ้นนั่ง แล้วตะโกนกรอกแก้วหู

"รับประทานลุกขึ้นเถอะครับ"

คราวนี้นายจอมทะเล้นตกใจตื่น ลืมตาขึ้นมองดูโลก

"แหม อ้ายห่า ดันตะโกนกรอกแก้วหูได้ มึงจะปลุกหาหอกอะไรกันวะ"

เจ้าแห้วอมยิ้ม แก่ลึงพูดให้นิกกรหายงัวเงีย

"รับประทานได้เวลารับประทานอาหารแล้วครับ"

นิกกร้าปากหาว กราดสายตามองไปรอบๆ ห้องพัก นึกขึ้นได้ว่าเขากำลังจะขึ้นชกมวยกับเสี่ยหงวน นาย จอมทะเล้นแลเห็น เวก สมุทรปราการ นั่งคุยกับกระดิ่งงา เลือดก.ข. ก็รีบลุกขึ้นเดินเขามาหา

"เป็นไงน้องชาย ยิ้มแป้นเชียว น็อกพี่ผลได้หรือเปล่า"

นายเวกหัวเราะ

"ผมเพิ่งฟื้นเมื่อคืนนี่เองครับ เจอศอกกลับพี่ผลแก่เข้าให้ ลืมโลกเลย"

นิกกรสะอึกเอือกโอบหน้าถอดสี เสียงปี่กลองและเสียงคนดูโห่ร้องดังแว่วเข้ามาในห้อง เขาขืนนั่งอึ้งไป สักครู่ก็เปลี่ยนสายตามาที่นายกระดิ่งงา เลือด ก.ข. นักมวยหมัดตะลุมพุกที่ขึ้นชื่อลือนาม

"ลือคงชนะชูชัยแน่ๆ ชนะแต้มหรือน็อกน้องชาย"

กระดิ่งงาอมยิ้ม

"แต่ผมขึ้นหน้าทุกยกแหละครับ แต่พอยก ๔ ไม้โดนน็อกก็ไม่ทราบ มาสู้ศึกตัวเอาในห้องพักนี่เอง ไม้ ไหวครับ วันนี้ฝ้ายน้ำเงินถูกน็อกทุกคู่"

นิกกรกลืนน้ำลายเอือก เสียงปี่และกลองสงบเงียบลงแต่มีเสียงไซโยโห่ร้องดังลั่นไปหมด แสดงว่านักมวย คนใดคนหนึ่งถูกน็อกแล้ว และกรรมการกำลังนับ นายจอมทะเล้นหันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ้ย ชะโงกหน้าออกไปดูซิ แดงหรือน้ำเงินถูกน็อกแน่วะ"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานไม่ต้องออกไปดูหรอกครับ ผมว่าน้ำเงินถูกน็อกเด็ดขาด"

นิกกรู้สึกใจจุก เดินมาทางประตูห้องพักนักมวย ฝ้ายน้ำเงิน โส่ประตุมองไปที่เวที เขาแลเห็นพี่เสี่ย ฝ้ายน้ำเงินกำลังประคองนายหลิ่งวันป่าหึ่งร้องเร่งลงมาจากเวทีและกรรมการกำลังมอบถ้วยรางวัลให้สมเดช

เดชธนูเจ้าของหมัดคืนระเบิด ที่สามารถน็อกนายหลิ่งวันป่าได้ภายในเวลาเพียง ๑ นาทีเท่านั้น

นิกรยกมือขึ้นมองคู่ฝ่าฟันมือ แล้วพูดกับพ่อตาของเขา

"ออกไปเถอะครับคุณพ่อ ผมต้องขึ้นเวทีก่อนอ้ายหงวนเพื่อชมขวัญมัน ผมจะต้องน็อกอ้ายหงวนให้ได้
หนึ่งสองสาม เข้มแข็งไว้ อย่างมากก็ตายเท่านั้น"

พวกนักมวยฝ่าฟันน้ำเงินต่างโบกมือให้เขา

"สวัสดิ์ครับ" นายกระดั่งงำร้องขึ้น "ประเดี๋ยวผมจะออกไปหาคุณ"

นิกรค้อนควับ เดินนำหน้าพาเจ้าคุณปัจจนึกฯ กับเจ้าแห้วออกไปจากห้องพักนักมวยฝ่าฟันน้ำเงินทันใดนั้น
โฆษกของสนามมวย ก็ประกาศกระจายเสียงแจ้งให้นักมวยทราบนามผู้แข่งขัน

"คู่ที่ ๕ มวยไทยพิเศษ นายกิมหงวน ไทยแท้ น้ำหนัก ๑๓ กิโล ฝ่าแดง นายนิกร การณรงค์ น้ำหนัก ๑๓
กิโลฝ่าฟันน้ำเงินมวยคู่นี้จะชกกัน โดยไม่มีแค้นเมื่อครบกำหนด ๕ ยก น็อกกันไม่ได้ ก็จะตัดสินให้เสมอกัน ท่านทั้ง
๒ นี้ เป็นคหบดีผู้มีเกียรติ ขึ้นชกโดยไม่ยอมขอรับเงินรางวัล โปรดตอบมือให้เกียรติยศแก่นักมวยทั้ง ๒ นี้ด้วย"

เสียงตอบมือของประชาชนคนดูตั้งสนั่นหวั่นไหว โดยเฉพาะพรรคพวกของอ้ายหงวนที่มาชมการแข่งขัน
มวยในวันนี้มีจำนวนไม่ต่ำกว่า ๒,๐๐๐ คน ส่วนมากเป็นกรรมกร โรงเลื่อย โรงสีของเขาทั้งนั้น นอกจากนี้ก็มีมิตร
สหายอีกมากหน้าหลายตา ส่วนนิกรก็มีพรรคพวกมาเชียร์เขาไม่ใช่น้อยการตอบมือให้ร้องกึกก้องกว่าคู่สมชกกับ
หลังวันป่ามากมายนัก ปานเวทีจะถล่มทลาย ดังนั้น ประชาชนคนดูที่เป็นกลางก็พลอยรู้สึกตื่นเต้นสนุกสนานไป
ด้วย และเชื่อว่ามวยคู่นี้คงจะชกกันอย่างเผ็ดร้อน

นิกรทรุดตัวลงนั่งของๆ ข้างบันไดเวทีทางมุมแดงบริกรรมคาถา พึมพำอยู่สักครู่ก็ก้าวขึ้นเวทีอย่างสง่าผ่า
เผย ยกมือไหว้คนดูทั้ง ๔ ทิศด้วยกิริยาท่าทางคึกคะนอง แล้วเขาก็นั่งลงที่มุมแดง

นายแจ่มกรรมการห้ามมวยปราดเข้ามาหา นิกรยกมือไหว้แสดงความเคารพผู้ตัดสิน

"สวัสดิ์ครับครูมวย ผมเป็นมวยวงในและมวยติดพันอย่าแก่นักนะครับ ต้องเปิดโอกาสให้ผมทำบ้าง"

นายแจ่มชกไม่พอใจนิกร

ง่า-เชิญคุณไปทางโน้น คุณอยู่มุมน้ำเงินไม่ใช่มุมแดง"

นิกรสะดุ้งโหยง หันมามองมุมของเขาแล้วลุกขึ้นยืน กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้ว

ขึ้นบันไดผิดเสียแล้ว นึกว่าทางนี้น้ำเงินเสียอีก"

คนดูให้ร้องกรือกราว เมื่อนิกรเดินผ่านเวทีไปยังมุมของเขา ในเวลาเดียวกันนี้เอง อาเสี้ยกิมหงวนก็
ปรากฏตัวขึ้น เขาสวมเสื้อคลุมสีแดงเลือดนก ปักหลังเสื้อเป็นรูปมังกรมอญ ๒ ตัว ส่วนนิกรสวมเสื้อคลุม
กำมะหยี่สีดำ ปักหลังเสื้อเป็นรูปช้างเอราวัณจีคอหุนมาน

นักมวยทั้งสองปราดเข้ามาจับมือกัน อาเสี้ยขบกรามพูดเสียงหนักแน่น

"มึงตายแน่ อ้ายกร"

นิกรขบกรามพูดตอบ

"มึงนั่นแหละตาย ระวังให้ดี พ่อจะเตะให้คอหลุดเลย"

ต่างคนต่างกลับมานั่งมุมของตน นายแจ่มกรรมการห้ามมวยเดินเข้ามาตรวจมือนิกรตามระเบียบ นิกรใช้
ฝ่าฟันมืออย่างดีมีความยืดหยุ่นดี นายแจ่มบีบฝ่ามือขวานิกรแล้วกล่าวถาม

"คุณเอาอะไรใส่ไว้ในมือ"

นิกรยิ้มอาๆ

"ทำไมคุณรู้ล่ะครับ"

"ก็มันแข็งเป๊กผิดปกติอย่างนี้"

“แสะ แสะ สนับมือครับ จู๊ๆ อย่าเอ็ดไปครับเดี๋ยวอายหงวนมันได้ขินเข้า”

นายแจ่มอดหัวเราะไม่ได้

“เอาออกเถอะคุณ แล้วก็พันมือเสียใหม่ เราต้องต่อสู้กันตามวิสัยนักกีฬาซีกรับ ผมยอมให้คุณไม่ได้โปรดเอาออกเดี๋ยวนี้”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“น่า ไหว้ละ ผมเล็กกว่ามันตั้งเป็นกอง น้ำหนักตัวก็เบาว่าตั้ง ๑๐ กิโล แขนขาสั้นกว่าอายหงวนทั้งนั้น”

กรรมการชักฉิว

“ถ้าคุณไม่เอาสับมือออก ผมก็ยอมให้คุณชกไม่ได้”

นิกรค้อนควับ

“เอา...เอา เอาออกก็เอาออก แก็ผ้าพันมือไว้ยัยอายเห้ว”

กรรมการห้ามมวยเดินเข้ามาหานักมวยฝ่ายแดง ซึ่งมีพลกับ ดร.ดิเรกเป็นพี่เลี้ยงให้น้ำ ครูแจ่มตรวจดูมืออาเสี้ยทั้งสองข้าง แล้วเดินเฉียงมาขึ้นทางมุมกรรมการผู้รักษาเวลาหันหลังพิงเชือกมองดูนักมวยทั้งสองสวม นวม

เจ้าคุณชราภาพฯ เห็นนักมวยสวมนวมเรียบร้อยก็เอื้อมมือกระตุกสายระฆัง

“แก๊ง”

ท่านกลางเสียงโห่ ร้องของแฟนทั้งสองฝ่าย อาเสี้ยกิมหงวนกับนิกร ต่างลงนั่งประนมมือก้มตัวลง หมอบนึ่งบริกรรมคาถา นิกรสวดนะโมสามจบแล้วร้องข่าวอโนใจอีก ๑ จบ ต่างคนต่างรำรำในบทบาทไหว้ครูท่ามกลางเสียงปี่ชวาและกลองแขก เสียงหงวนรำมวยอย่างหยดข้อยรำเรื่อยไปตามรูปสี่เหลี่ยมของเวที พอครบ ๔ เหลี่ยมก็เข้ามาถอดนิกร

กรรมการห้ามมวย ได้ให้อาวาหนักมวยทั้งสองตามหน้าที่ของเขา

“ขอให้ชกกัน โดยถูกต้องตามกติกามวยไทยนะครับอย่ากั๊กกันหรือกระทืบอีกฝ่ายหนึ่งเมื่อล้มลงไป เวลาผมบอกให้แยกต้องแยกออกจากกันทันที”

กิมหงวนพยักหน้าทันที

“ผมเข้าใจดีแล้ว”

นักมวยทั้งสอง เดินกลับไปยังมุมของตน ท่านเจ้าคุณชราภาพตีระฆังอีก เป็นสัญญาณเปิดฉากการต่อสู้ ในยก ๑ พวกนักพนันต่อกิมหงวน ๓ เอา ๑ แดงกับน้ำเงินปราดเข้าหากันราวกับมวยอาฆาต เสียงหงวนยกเท้าขวาเตะขาพันนิกรทันที นายจอมทะเล้นรีบยกเข้าซ้ายรับ แล้วยกมือให้กิมหงวน ทั้งสองขยับมือหลอกล่อไปมา นิกรปล่อยเขี้ยวถูกหน้าเสี้ยหงวนผละ แล้วตามด้วยหมัดขวา อาเสี้ยปิดไว้ได้ชกสกัดลำตัวนิกรด้วยหมัดอัปเปอร์คัทซ้าย น้ำเงินถอยกรูดออกห่างทันที

ใครคนหนึ่งที่นั่งอยู่หน้าเวทีหนูนนิกรเสียงลั่น

“เอา น้ำเงินบุก น้อคมันเลย บุกเข้าไป เตะไว้ย”

กิมหงวนหันมามองดูอย่างเดือดดาล โบกมือให้นิกรหยุดชกแล้วเกาะเส้นเชือกมองดูสุภาพบุรุษร่างใหญ่ที่ตะโกนหนูนนิกร

“พี่ชาย ประเด็ยมวยเล็กแล้ว ลือกับอ๊วชกกันตัวต่อตัวยังได้”

กรรมการปราดเข้ามาหากิมหงวน

“คุณ เวลาต่อสู้กันคุณจะพูดอะไรไม่ได้ ผิดข้อบังคับ..ต่อไป”

นิกรกระโจนเข้าลอบทันที กิมหงวนสวนด้วยหมัดตรงซ้ายถูกปลายคางนายจอมทะเล้นอย่างถนัดใจ อ้ายเสือมือกาวดลาร้อนเหมือนนกปีกหัก หลุดเชือกเส้นล่างกลิ้งออกมาทางขอบเวทีใกล้กับกรรมการรักษาเวลา แล้วนิกรก็เอื้อมมือกระตุกสายระฆังทันที เพื่อช่วยตัวเอง

“แก๊ง”

คนดูเข้าใจว่าท่านเจ้าคุณชราภาพฯ ตีระฆังช่วยนักมวยฝ่ายน้ำเงิน จึงโห่ร้องตะโกนคำเสียงถล่มสนาม ขวดโคลาโคล่า รองเท้าชนิดต่างๆ ลอยละลือปลิวมาทางกรรมการรักษาเวลาราวกับห่าฝน

เจ้าคุณปัจฉิมฯ กับเจ้าแห้วรีบวิ่งมาประคองนิกรลุกขึ้นลากถูคู่ต่อสู้ไปประคองประหม่อมทางมุมแดง กรรมการห้ามมวยเกิดได้เถียงกับเจ้าคุณชราภาพ

“ได้เท่าตีระฆังทำไมครับ เพิ่งชกกันได้ไม่ถึงหนึ่งนาที”

เจ้าคุณชราภาพฯ เอ็ดตะโรลั่น

“ผมตีเมื่อไรเล่า ให้ตายโหงชกครับ ไม่รู้ใครมันกระตุกสายระฆังจริงๆ ผมชื่อเสียดคราวนี้เอง”

นายแจ่มยกมือเกาศีรษะ เดินเข้ามาดูนิกรซึ่งค่อยๆ ลืมตามองดูโลก นั่งขาถ่างอยู่บนม้านั่ง

“เป็นยังไง คุณนิกร”

นิกรผินยิ้ม

“เห็นดาวขยับไปหมดเลยครับ แหม...อ้ายเปรตนั่นหมัดหนักอย่างว้ายร้าย คุณช่วยบอกให้คนงานเอาไม้ กวาดขึ้นมากวาดพื้นเวทีหน่อยได้ไหมครับ สกปรกเหลือเกินเต็มไปด้วยฝุ่นละอองทั้งนั้น ประเดี๋ยวผมคงจะนอน ให้คุณนับอีก”

นายแจ่มหัวเราะชอบใจเดินเลี้ยวไปทางอื่น นิกรมองดูเสียดหงวนอย่างอาฆาตมาดร้าย อาเสียดยกมือไหว้ ตาให้เขาไม่ได้รับความเหน็ดเหนื่อยอะไรเลย เพราะมวยเพิ่งเริ่มชกได้ครู่เดียวเท่านั้น

แล้วระฆังสัญญาณชกที่ ๒ ก็เริ่มต้นขึ้น

“แก๊ง”

นักมวยทั้งสองลุกขึ้นปราดเข้าหากัน คนคู่ยังตะโกนคำเจ้าคุณชราภาพเสียงขรม ฝรั่งเศสต่างประเทศ คนหนึ่งถึงกับลุกขึ้นเดินมาขึ้นคุมเชิงข้างเจ้าคุณชราภาพฯ

ฝ่ายน้ำเงินระมัดระวังตัวยิ่งขึ้น ยกเท้าขวาเตะเบาๆ แล้วสับเท้าก้าวเข้าไปพร้อมกับยกเท้าซ้ายเตะโครม เท้าของนิกรสัมผัสกับคอเสียดหงวนดังสนั่น ร่วงอันสูงชะลูดของอาเสียดโงงเงนล้มครืนทันที แฟนของนิกรและ นักพนันที่ถือหางเขาโห่ร้องเสียงสนั่นหวั่นไหว อาเสียดสะบัดหน้าเราๆมือขวายันพื้น ฟังเสียงนายแจ่มอันก่อนข้าง ดัง

“หนึ่ง...สอง....สาม....สี่....ห้า...”

กิมหงวนลุกขึ้นมาได้ นิกรปราดเข้ามาชกหมัดตรงขวาปึง เสียดหงวนยกแขนซ้ายรับ สปริงตัวออกห่าง พอนิกรตามเข้ามาก็ยกเท้าถีบสกัดไว้ นายจอมทะเล้นมีขวัญและกำลังในดีขึ้นมาแล้ว เข้าเดินฟูตเว็ทและสายตะโพก ไปมาแบบระบะฮาไอ ทำให้คนดูหัวเราะกันท้องคัดท้องแข็งและคนดูที่เป็นกลางเริ่มเอาใจช่วยนักมวยฝ่ายน้ำเงิน

นิกรเข้ปซ้ายนำเข้าไปก่อน ตามด้วยหมัดขวาอาเสียดปิดไว้ได้ พอนิกรเข้าชิดตัวกิมหงวนก็อิงศอกซ้าย โป้งเข้าให้ถูกเหนือคิ้วขวานิกรดังโพ้ละ ก็ปวดเขี้ยวปัดขึ้นมาทันที คราวนี้นิกรเข้าชกอย่างบ้าเลือด ต่างฝ่ายต่าง กอดรัดกัน กรรมการห้ามมวยปราดเข้าขวางกลาง กิมหงวนสนับหมัด โป้งถูกคางนายแจ่มอย่างถนัดใจ ทำให้ กรรมการล้มลงนอนเหยียดยาวบนพื้น

นิกรหัวเราะลั่น ขกมือขึ้นนับ

“หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า...หก..”

นายแจ่มพุงกายลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น โบกมือบอกคู่ต่อสู้ทั้งสองฝ่าย

“ต่อไป”

คนคู่มือร้องกันเกรียวกราว นิกรพยายามเตะขาพับเสี้ยหงวนเพื่อตัดกำลังขา แต่กิมหงวนเปลี่ยนเท้าหลบเสี้ยทัน และเมื่อนิกรเปิดช่องว่าง หมัดซ้ายของอาเสี้ยก็ลั่น โป้งออกไปถูกขาตะไกรข้างขวา ของนักมวยฝ่ายน้ำเงินดังกร๊อบ

นิกรเซตลาปะทะเชือกล้มลงทันที เขาก้มหน้าลงเป่าฝุ่นละอองบนพื้น ใช้นิ้วขวาช่วยกวาดฝุ่น แล้วก็เอนกายลงนอนหงายยกขาขึ้นไขว่ห้าง กรรมการห้ามมวยเดินเข้าหาถักกิมหงวนออกห่างแล้วยกมือขึ้นนับด้วยเสี้ยงอันดัง

“หนึ่ง..สอง...สาม...สี่...”

นิกรยิ้มให้กรรมการ

“อย่านับเลขครับ เรียกเปลมาดีกว่า”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ วิ่งเข้ามาเกาะขอบเวทีร้องบอกลูกเขยของท่าน

“ลุกขึ้น ลุกขึ้น ไว้ย ประไพพจน์กับเขาไว้หมื่นบาทถือหางข้างแฉะ เร็วลุกขึ้น”

นิกรฟื้นใจลุกขึ้นยืนตบตบตบเป่ กิมหงวนปราดเข้าเตะด้วยเท้าขวา นายจอมทะเล้นหลับหูหลับตาขกแขนซ้ายขึ้นปิดเท้า พร้อมกับสวนหมัดตรงขวาสุดแรงเกิด มันแม่นยำอะไรอย่างนั้น เสี้ยงหมัดหุ้มนมกระแทบคางอาเสี้ยดังราวกับทุมพะพร้าว อาเสี้ยกิมหงวนผงะหงายหลังฟาดพื้นเวทีดังตึง ขาทั้งสองข้างเหยียดยาวถันระริก กรรมการจึงให้นิกรไปเข้ามุมและนับเสี้ยหงวน ท่ามกลางเสี้ยงไซโยโห่ร้องของแฟนฝ่ายน้ำเงิน หมัดของนิกรราวกับหมัดเพชรฆาตกิมหงวนสิ้นสติสมประดี

“หนึ่ง...สอง...สาม...สี่...ห้า...หก...เจ็ด...แปด...เก้า...สิบ...สิบเอ็ด...” แล้วนายแจ่มก็วิ่งเหยาะๆเข้ามาจับมือของนักมวยฝ่ายน้ำเงินชูขึ้น

ชัยชนะอันเด็ดขาดเป็นของนิกรแล้ว ท่านเจ้าคุณชราภาพฯ รีบขึ้นมาบนเวทีมอบถ้วยรางวัลให้นิกร มันเป็นถ้วยเงินขนาดใหญ่ ซึ่งสมาคมหีบหอยให้รางวัลแก่ผู้ชนะสำหรับมวยบรรดาศักดิ์คี่คู่นี้

พลกับ ดร.ดิเรก ช่วยกันห้ามกิมหงวนลงนอนบนเปลผ้าใบ อาเสี้ยหลับตาพริ้ม ร่างอันสูงใหญ่แน่นิ่งไม่ไหวติง พลเปลช่วยกันห้ามกิมหงวนไปห้องปฐมพยาบาล นิกรยกมือไหว้คนดูทั้ง ๔ ทิศ หลังจากนั้นเจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับเจ้าแห้วก็พานายจอมทะเล้นลงมาจากเวทีท่ามกลางเสี้ยงคบบมือโห่ร้องให้เกียรติยศ บรรดานักมวยต่างแปลกใจไปตามกัน ไม่มีใครคาดหมายว่าหมัดของนิกรจะเด็ดขาดเช่นนี้

คณะพรรค ๔ สหาย ซึ่งนั่งดูมวยอยู่หน้าเวทีต่างรีบไปยังห้องปฐมพยาบาล โฆษกของสนามได้ประกาศกระจายเสี้ยงลั่น

“มวยคู่เอกคู่สุดท้าย เป็ฯมวยสากลกำหนด ๑๐ ยกระหว่าง ชัง ขอนสั้น แชมเปียนโลโก้เวทีแห่งภาคยุโรปเป็นฝ่ายแดง กับ เบ็ตตาลี้ง กร็อก ฟิลลิปปีโน โนหนุ่มแชมเปียนภาคตะวันออก ฝ่ายน้ำเงิน มวยคู่นี้ไม่ได้ชกชิงแชมเปียน แต่เป็นการชกครั้งพิเศษ”

สิ้นคำประกาศ สนามมวยก็อึ้งมีด้วยเสี้ยงคบบมือโห่ร้องเป่าปาก กระทืบเท้าของประชาชนคนดูทั้ง ๔ ทิศ แต่คณะพรรคสี่สหายไม่มีใครสนใจกับการรณรงค์ของนักมวยคู่นี้เลย เพราะทุกคนเต็มไปด้วยความหวังโยอาเสี้ยกิมหงวน

ภายในห้องประชุมพยาบาล กิมหงวนนอนเหยียดขาอยู่บนเตียง นายแพทย์ของสนามมวยซึ่งรู้จักมักคุ้นเคยกับ ดร.ดิเรกเป็นอย่างดี กำลังทำการแก้ไขโดยวิธีผายปอดและให้ยาดม คณะพรรค ๔ สหายขึ้นห้อมล้อมมองดูกิมหงวนอย่างสงบ นवलลออแทนที่จะตกใจกลับยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ จนกระทั่งคุณหญิงวาดแปลกใจ

“เอ๊ะ ทำไมทำหน้าที่จะเด่นอย่างนี้ แม่นวล ตัวถูกน็อกเอาไว้ไม่เห็นตกอกตกใจอะไรเลย”

นवलลออยิ้มเป็น

“ตกใจทำไมคะ หนูแข่งให้ถูกน็อกตั้งแต่ยกแรกแล้ว เพื่อนของหนูคนหนึ่งเขาต่อเฮีย ๒ เอา ๑ ค่ะ หนูเลขรองไว้ ๖,๐๐๐ บาท ได้ ๑๒,๐๐๐ หวานไปเลย โอย คุณนิกรเก่งมาก เหนื่อยไหมคะ คุณนิกร”

นิกรพยักหน้า

“แทบขาดใจตายเลยคุณ ผมหลับหูหลับตาชกสังเดช ไปยังงั้นเอง ชนะฟลุ๊กแท้ๆ”

นายแพทย์ประจำสนามมวยมองดู ดร.ดิเรก แล้วกล่าวขึ้นอย่างหนักใจ

“เอ... ไม่มีทำที่ว่าจะฟื้นเลยครับ หัวใจหยุดเต้นเสียแล้วก็ไม่รู้”

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วว่าหน้า

“ยูแก่คนถูกน็อกไม่เป็น หมอหัวในนี้ใช้ไม่ได้หลีกไป ไอแก่เอง”

หมอสนามมวยชักฉิว แต่สนใจที่ ดร.ดิเรกเคยเป็นอาจารย์เขา จึงหลีกทางให้นายแพทย์หนุ่มปราดเข้ามา ยกมือบีบนิ้วที่คออาเสี้ย และเขย่าคางเบาๆ สักครู่กิมหงวนก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก

อาเสี้ยพรวดปราดลุกขึ้นนั่งก้าวลงจากเตียง จดมวยอย่างรัดกุม พลร้องห้ามทันที

“ไม่ต้องง้อ เลิกแล้ว”

กิมหงวนขึ้นเซ่อ

“นี่กันถูกน็อกหรือนี่”

พลพยักหน้า

“ถูกแล้ว โดยหมัดตรงขวาของอ้ายกร ไปงัดเขวใส่แปลเลย เป็นไง งงมากเชียวหรือ”

กิมหงวนร้องไห้โฮ เสียใจที่ปราชย์เพื่อนของเขา นิกรปราดเข้ามากอดและพุดปลอบใจ

“ก็พาไว้ย ไม่แพ้ก็ต้องชนะไม่ต้องเสียใจ วันหลังกันอนุญาตให้แกแก้ตัวใหม่”

อาเสี้ยสะอื้น ยกมือตบศีรษะนิกร

“แกเก่งมาก กันขอแสดงความยินดีในชัยชนะของแก”

นิกรหัวเราะ

“ขอบใจ รีบเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวออกไปดูมวยคู่สำคัญกันเถิดละ”

คณะพรรค ๔ สหายต่างพุดกันจ้อแจ๊กจ้อแจ ใน ๕ นาทีนั้นเอง ทุกคนก็ออกมาจากห้องประชุมพยาบาลเพื่อชมการต่อสู้ระหว่างนักมวยสากลจอมทรหดทั้งสอง

ผลของการแข่งขัน ยัง ขอนสั่น แชมเปียนยุโรปสามารถน็อกเอาท์เบ็ตตาลิ่ง กร็อก ภายในยกที่ ๕

จบบริบูรณ์